

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok, Urząd Wojewódzki—Pałac Branickich.
 Prenumerata roczna 12 zł. — Ogłoszenia drobne 50 groszy, za wiersz szpaltowy najmniej 1 zł.

T R E Ś Ć :

I. DZIAŁ URZĘDOWY:

Okólniki:

187. Umieszczanie w szpitalu w Tworkach umysłowo-chorych.
188. Legalizacja dokumentów zagranicą.
189. Zapobieganie wzrostowi bezdomnych w Warszawie.
190. Egzekwowanie należności skarbowych za czynności urzędów miar.
191. Zarządzenie w przedmiocie urzędzenia przewozów publicznych na wodach Województwa.
192. Wykaz dodatkowy wykroczeń karnych.

II.

DZIAŁ INFORMACYJNY:

193. Ogłoszenia.
194. Urzędy pocztowe i agencje.
195. Rejestracja stowarzyszeń.
196. Zagubienie dokumentów.
197. Ruch służbowy.
198. Sprawozdanie ze zjazdu delegatów Pow. i Miejsk. Komitetów w. f. i p. w.
Sprostowanie.

I.

DZIAŁ URZĘDOWY:

Okólniki:

187.

Województwo Białostockie.
L. ZP. 3966 27.

Białystok.
dn 8 października 1927 r.

Przedmiot: Umieszczanie
w szpitalu w Tworkach
umysłowo-chorych.

W celu uniknięcia przewlekania sprawy przy umieszczaniu umysłowo-chorych w Szpitalu Państwowym dla chorych psychicznie w Tworkach, podaje się do wiadomości wykaz dokumentów, potrzebnych przy umieszczaniu chorych w szpitalu w Tworkach.

I. Dokumenty, niezbędne przy umieszczeniu chorych:

1. Wywiad lekarski, zawierający dane, dotyczące powstania i przebiegu choroby, oraz stwierdzający potrzebę internowania.
2. Chore... w zakładzie zamkniętym.

2. Dowód urzędowy, stwierdzający tożsamość chorego oraz jego przynal. państwową.
3. Zaświadczenie urzędowe, stwierdzające miejsce zamieszkania chorego w ostatnim trzechleciu przed umieszczeniem w szpitalu w ciągu co najmniej roku (Ustawa z dn. 29.III.26 r. Dz. Ust. R.P. z dn. 24.IV.26 r. Nr. 36, poz. 214).
4. Zobowiązanie rodziny wzgl. gminy, gwarantujące regularną każdomiesięczną opłatę kosztów kuracyjnych. O ile zobowiązanie wydaje nie urząd, lecz osoba prywatna, podpis jej winien być zaświadczony urzędownie lub rejentalnie.

II. Opłata kosztów kuracyjnych za pierwszy miesiąc winna być uiszczona zgóry przy umieszczeniu chorego.

Na kl. wyższych (I i II) chorzy winni mieć swoją odzież i bieliznę.

Taksa szpitalna wynosi: na kl. I-ej 10—zł., na kl. II-ej—8 zł. i na kl. III-ej—4.50 zł. dziennie. Formularze dokumentów, o których mowa w punktach 1, 3 i 4, są do nabycia w kancelarii szpitala. Formularze te nie są obojętne.

188.

MINISTERSTWO Spraw Zagranicznych
Departament Konsularny
Wydział K. I.
Mesz Nr. K. I. 6565/27.

Warszawa, dn. 27 września 1927 r.

Do Ministerstwa Spraw Zagranicznych zgłaszają się często petenci z prośbą o zalegalizowanie podpisu Poselstwa Sowieckiego w Warszawie na aktach i dokumentach, sporządzanych w Z. S. R. R.

Zaznacza się, że w myśl art. 84 K. C. do stwierdzenia zgodności aktu, sporządzonego zagranicą z prawem miejscowym—powołane są Poselstwa, względnie Konsulaty Polskie tamże, a nie Przedstawicielstwa państw obcych w Polsce.

189.

Województwo Białostockie.
L. SM. 6312.

Białystok,
dn. 26 października 1927 r.

W sprawie współdziałania z gminą m. st. Warszawy w zakresie zapobiegania wzrostowi bezdomnych w Warszawie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych okólnikiem Nr. 178, z dnia 13 października roku bież. Nr. SG: 4140 zawiadamia, że Magistrat m. st. Warszawy złożył na ręce Pana Ministra memoriał, zwracający uwagę na występujące w ostatnich czasach w coraz jaskrawszej formie zjawisko masowego napływu do stolicy osób, które, nie mając zapewnionego w niej pomieszczenia, ani środków utrzymania, przybywają tutaj, bądź w celu wyszukania sobie pracy i dachu nad głową, bądź też, co często się zdarza, bez jakiegokolwiek określonego celu. Rozpowszechnione z gruntu fałszywe wiadomości o łatwości znalezienia pomieszczenia w Warszawie w związku z akcją budowy baraków dla bezdomnych przez Magistrat stołeczny pęd bezdomnych w Warszawie w wysokim stopniu podsycają i potęgują.

W stolicy istnieje tak gwałtowny brak pomieszczeń, że m. st. Warszawa nie może dostarczyć ich własnym mieszkańcom, a tem mniej przyjeźdnym z innych gmin. Prowadzona przez gminę stołeczną akcja budowy baraków dla bezdomnych pokrywa zaledwie drobną część potrzeb stałych mieszkańców stolicy. W sytuacji tej m. st. Warszawa zmuszona będzie przeto korzystać z całą bezwzględnością w stosunku do przyjeźdnym z powstaniem ustawy o opiece społecznej, upoważniających do odsyłania potrzebujących opieki do gmin, w których posiadają oni prawo do opieki trwałej; oraz do domagania się zwrotu kosztów, wynikłych zarówno z odesłania, jak i wykonania czasowej opieki w Warszawie.

190.

Województwo Białostockie.
L. PR. 1034.

Białystok,
dnia 13 października 1927 r.

Przedmiot: w sprawie egzekw. należności skar. za czynności urzędów mlar.

Egzekucja należności skarbowych za czynności urzędów mlar. narówni z innymi bezspornymi należnościami Skarbu Państwa winny przeprowadzać

w zakresie poruszonym właściwie terytorjalnie urzędy gminne i magistraty, do których bezpośrednio należałoby się zwracać, z powołaniem się na niniejsze zarządzenie. Zażalenia na działalność urzędów gminnych i magistratów natomiast należy kierować do właściwego Starosty.

191.

Zarządzenie

w przedmiocie urządzania i utrzymania stałych przewozów publicznych na wodach Województwa.

Na zasadzie art. 27, 45 i 186 Ustawy Wodnej z 19-9, 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 102, p. 936 r. 1922) zarządzam co następuje:

Zezwolenie na utrzymanie i użytkowanie przewozów.

§ 1. Urządzenie i utrzymanie stałych przewozów na wodach publicznych zależy od zezwolenia władzy wodnej.

Na wodach prywatnych pozwolenie jest wymagane, jeżeli przewóz ma być urządzony w celach zarobkowych (Art. 27 (3) Ust. Wodn.). Pozwolenie nie jest potrzebne na przewozy, urządzone czasowo dla transportu robotników lub materiałów (Art. 27 (4) Ust. Wodn.).

§ 2. 1) Przysługujące przy wejściu w życie Ustawy Wodnej prawa na urządzenie i utrzymanie przewozu, a nie oparte na specjalnym tytule prawnym, mają o tyle i tak długo moc obowiązującą, o ile istnieją prawne urządzenia, służące do ich wykonania, jeżeli urządzenia te wzniesione zostały przed 1 stycznia 1923 r. lub przed tym terminem przystąpiono legalnie do ich wykonania. (Art. 252 (1) 1).

2) Uważa się za domniemane prawne istnienie przewozu, który w dniu 1 stycznia 1923 r. istniał dłużej, niż 10 lat.

Domniemanie to nie stosuje się do tego, kto w ciągu ostatnich dziesięciu lat podniósł zarzuty przed właściwą władzą przeciw prawnemu istnieniu zakładu. (Art. 252 (3).)

§ 3. Prawa na urządzenie i utrzymanie przewozu, które zostały wedle § 2 utrzymane w mocy, wygasają po upływie lat 5 po wejściu w życie Ustawy Wodnej 27 listopada 1922 r., jeżeli przedtem nie wniesiono podania o wpisanie ich do księgi wodnej. Do praw, wpisanych do księgi hipotecznej, przepis ten nie ma zastosowania. (Art. 253 (1) Ust. Wodn.).

Kompetencje władz.

§ 4. Władzą właściwą do wydania pozwolenia na przewozy na rzekach granicznych jest Ministerstwo Robót Publicznych (Art. 185 poz. 4 Ust. Wodn.), na rzekach żeglownych i spławnych—Urząd Wojewódzki (Art. 186 (1) a Ust. Wodn.), na innych rzekach—Starostwo, (Art. 187 (2) Ust. Wodn.).

§ 5. Jeżeli rzeka, na której ma być urządzony przewóz, stanowi granicę 2-ech województw, M-two Rob. Publ. oznacza, która z władz administracyjnych, właściwych według art. 186 i 187, ma przeprowadzić rozprawę i wydać orzeczenie; jeżeli zaś rzeka stanowi granicę 2 powiatów, te funkcje wykonuje odpowiedni Urząd Wojewódzki. (Art. 188 (2) Ust. Wodn.).

Podanie o pozwolenie na przewozy.

§ 6. Podania o pozwolenie na utrzymanie i urządzenie przewozu winny być złożone do właściwego Starosty.

§ 7. Do podania winny być załączone:

1) plany sytuacyjne w skali nie mniejszej, niż 1 : 10.000 (względnie dla przewozów o mniejszym znaczeniu przynajmniej odręczny szkic), przestrzeni rzeki, na której ma być założony przewóz, z uwidocznieniem dróg dojazdowych do promu i ich połączeń z drogami publicznymi, oraz parceli gruntów, potrzebnych do założenia przewozu, i sąsiednich, w jakikolwiek sposób w zażeniu przewozu zainteresowanych,

2) przekrój poprzeczny rzeki w skali nie mniejszej, niż 1 : 10.000, na którym winno być oznaczone nie tylko samo łożysko rzeki, ale także obustronne drogi dojazdowe z dokładnym podaniem ich spadku. O ile droga, w trakcie której przewóz ma być założony, nie odznacza się dużym ruchem, a wykonanie przekroju poprzecznego jest trudne i kosztowne, może Władza Wodna zwolnić ubiegających się o zezwolenie od obowiązku przedkładania tego przekroju,

3) plan szczegółowy promu (plywaka) w skali nie mniejszej, niż 1 : 100 z przekrojami podłużnymi i poprzecznymi,

4) krótki opis techniczny całego urządzenia i jego ruchu, a ponadto dla większych przewozów obliczenie nośności plywaka i obliczenie statyczne, odnoszące się do urządzenia linowego.

Post powanie przy wydawaniu pozwoleń na przewozy.

§ 8. Po otrzymaniu podania na pozwolenie urządzenia przewozu władza i instancja winna stwierdzić:

a) przynależność państwową terenu;
b) zdolność prawną t. j. że nie jest sądowo nie pozbawiony praw gończych;
c) podpis petenta.

§ 9. O ile zezwolenie na urządzenie przewozu nie należy do kompetencji władzy administracyjnej I instancji, stwierdzone wedle § 8. podanie ze wszystkimi załącznikami winno być niezwłocznie przesłane do Urzędu Wojewódzkiego.

§ 10. Podania w sprawach urządzenia przewozów, należących do kompetencji władzy administracyjnej II instancji, mogą być składane bezpośrednio do Urzędu Wojewódzkiego po stwierdzeniu wymogów § 8. przez urząd I instancji.

§ 11. 1) Po zaznajomieniu się z załączonymi przy podaniu o pozwolenie na przewozy aktami i planami ma być sprawdzone, czy zachodzą przewidziane przez prawo warunki co do udzielenia pozwolenia. (Art. 192 (1) Ust. Wodn.).

2) Jeżeli przedsiębiorstwo jest ze względów publicznych, wymienionych w art. 48 Ustawy Wodnej, niedopuszczalne, należy podanie odrzucić uotywowanym orzeczeniem (art. 193 Ust. Wodn.).

3) Władza wodna winna zwrócić się do tej władzy administracyjnej, do której właściwości należy nadzór nad drogami w trakcie których przewozy mają się znajdować, względnie z tą władzą, która ma opiekę nad udogodnieniem połączeń brzegowych (Dz. Ust. 1921 r. Nr. 6 poz. 32) celem zasięgnięcia opinii co do potrzeby projektowanego przewozu oraz co do jego rodzaju. (Art. 192 (1) Ust. Wodn.).

4) Władza winna sprawdzić z urzędu, czy na

uzyskanie pozwolenia na przewóz nie przysługuje prawo pierwszeństwa Państwu lub samorządowi i zawiadomić właściwe władze państwowe lub samorządowe o wniesieniu podania o udzielenie pozwolenia (Art. 54 (3) Ust. Wodnej).

§ 12. Jeśli nie zachodzą żadne przeszkody do udzielenia pozwolenia na urządzenie przewozu, ma być wyznaczone i przeprowadzone doświadczenie wodno-prawne, zgodnie z art. 195, 196, 197 Ust. Wodn. 1922 r.

§ 13. Jeżeli przewóz ma być urządzony na rzece żeglownej lub spławnej, należącej do Zarządu Dróg Wodnych (§ 3 rozp. Min. Rob. Publ. 19 XII—1921 r.) (Dz. Ust. Nr. 113 poz. 1008), w dochodzeniu ma brać udział przedstawiciel Zarządu Dróg Wodnych (§ 5. Art. 5 Dz. Ust. Nr. 113 poz. 100) dla wyboru miejsca na brzegach, gdzie ma być ustawiony przewóz, względnie gdzie mają łądować statki przewozowe, dla orzeczenia sprawy należytego urządzenia, stateczności i obciążenia plywaków, zaopatrzenie ich w osprzęt i środki ratownicze, sposób założenia liny, względnie łańcucha przy promach na wieży oraz wyznaczenia opłat żeglownych (§ 10 f, h, k, l, rozp. Min. Rob. Publ. 19-III 1924 r.) (Dz. Ust. Nr. 113, poz. 100).

§ 14. Dla określenia warunków, jakim ma odpowiadać dany przewóz ze względu połączenia brzegowego, w dochodzeniach komisyjnych winni brać udział przedstawiciel Zarządu drogowego oraz przedstawiciel odnośnych ciał samorządowych.

§ 15. Jeżeli wskutek warunków miejscowych komisyjne doświadczenie wodno-prawne na miejscu w pełnym składzie okazałoby się zbyt kosztowne, do udziału w dochodzeniach, oprócz przedstawicieli odnośnego samorządu, należy wyznaczyć jednego inżyniera, bądź z Zarządu Dróg Wodnych, bądź z Zarządu drogowego, zależnie od charakteru przewozu i zwiększenia zainteresowania danego Zarządu; lecz wszelkie zarządzenia i orzeczenia, dotyczące się przewozu, urządzonych na wodach żeglownych i spławnych, mogą być wydawane jedynie po zasięgnięciu opinii Zarządu Dróg Wodnych, a odnośnie do przewozów na szlakach dróg państwowych—po zasięgnięciu opinii Zarządu Drogowego.

§ 16. Komisje, prowadzące dochodzenia, winny:

1) sprawdzić, czy miejsce ustawienia przewozu i odnoszące się do przewozu budowle i urządzenia na obu brzegach drogi wodnej nie będą stanowiły przeszkód dla żeglugi, spławu oraz ruchu holowniczego.

2) ustalić rozmiar gruntów, podlegających odstąpieniu na rzecz przedsiębiorcy, niezbędnych dla urządzenia przewozu ze wszystkimi odnoszącymi się do niego budowlami i urządzeniami, jako też dojazdami, jeśli te grunta nie są własnością przedsiębiorcy, względnie jeśli przedsiębiorca nie doszedł do porozumienia co do prawa korzystania z potrzebnych do przewozów gruntów, oraz określić wysokość odszkodowania za odstąpione grunta (Art. 124 (1) i 2) Ust. W. dn.).

3) określić te urządzenia, jakie powinny być wykonane przez przedsiębiorcę oraz warunki, bez wypełnienia których nie może być przewóz uruchomiony, a mianowicie:

a) na rzekach żeglownych lina przewozowa ma być zawieszona tak, aby jej najniższy punkt był wzniesiony o 5,5 mtr., a na rzekach spławnych—o 2,5 mtr. ponad najwyższy stan wody, przy którym żegluga, względnie spław może jeszcze się odbywać, lub posiadać na swoich końcach tanie

urządzenia, któreby dawały możność i pewność prędkiego i łatwego opuszczania liny na dno rzeki lub jeziora dla przejścia statków i tratw;

b) na drogach wodnych (rzekach i jeziorach) o dużym ruchu żeglownym i spławnym lub gdzie warunki żeglugi tego wymagają, lina przewozowa winna być stale opuszczona na dno drogi wodnej i naciągana tylko podczas ruchu promu; w tym wypadku może być zastosowane takie urządzenie promu, aby lina, stale leżąca na dnie drogi wodnej, była w razie ruchu promu przesuwana przez blok na promie bez podnoszenia i naciągania całej liny.

c) przy przewozach wahadłowych łańcuch lub lina mają być w taki sposób przymocowane do pływaka, aby ten w razie niebezpieczeństwa, spowodowanego np. przez krę, inne statki i t. p., mógł być łatwo i szybko oswobodzony z uwięzi;

d) pływaki, używane do przewozów na uwięzi, winny być należycie i mocno zbudowane i posiadać nad burtami odpowiednie mocne poręcze, oraz zamknięcia wjazdu i wyjazdu.

Zamknięcia te ma otwierać przewoźnik wtedy tylko, gdy prom został należycie umocowany u brzoju.

e) linja najgłębszego dopuszczalnego zanurzenia się pływaka powinna być oznaczona na burtach, a najmniejsza wysokość burty ponad tą linję powinna wynosić co najmniej 25 cm.

f) pływaki przewozów na uwięzi mają być zaopatrzone w sprzęt (kotwice, bosaki, pompy, czerpaki do odlewania wody, wiadra, przyrządy ratunkowe i sygnałowe, łodzie ratunkowe i t. p.) w zależności od rodzaju przewozu, intensywności ruchu przewozowego i charakteru drogi wodnej i kołowej, na której przewóz ma być uruchomiony;

g) statki przewozów wahadłowych mają być stale zaopatrzone w kompletny sprzęt, potrzebny do wodnej jazdy, przewidziany odnośnymi przepisami o żegludze. Przedmioty sprzętu winny być utrzymywane w należytych porządku i muszą być w każdej chwili zdadne do użytku;

h) pływaki, używane do przewozów swobodnych, pod względem stateczności, zanurzenia, zaopatrzenia w sprzęt, oraz pod względem zachowania się podczas ruchu i postoju podlegają ogólnym przepisom żeglugi, obowiązującym na tej drodze wodnej, na której pracują;

i) o ile na brzegach niema należycie urządzonych wjazdów, umożliwiających bezpośrednie przybijanie promu i wygodny wjazd, względnie zjazd z niego przy każdym poziomie wody, to na promie do wjazdu i wyjazdu mają być silne mostki ruchome, należycie regulowane, zależnie od zmian poziomu wody;

j) dojazdy do promów mają być urządzone i utrzymywane kosztem właściciela przewozu, przy czym w wypadkach, gdy przewóz leży w trakcie drogi publicznej o twardej powierzchni, dojazdy te w granicach, do których sięga zalew wielkiej wody, bezwarunkowo mają być brukowane; powyżej tych granic powierzchnia dróg dojazdowych powinna być taka sama, jaka jest na drodze publicznej. Dojazdy te winny być zaopatrzone w znaki ostrzegawcze, przepisane rozporządzeniami drogowymi;

k) w innych wypadkach drogi dojazdowe nie powinny być w gorszym stanie od drogi, w trakcie której przewóz leży;

l) na granicach obszaru zalewnego wielkiej wody, względnie na miejscu połączenia z drogą publiczną, drogi dojazdowe winny być zaopatrzo-

ne w rogatki, zamykane na czas unieruchomienia promu.

W porze nocnej rogatki te mają być zapalone w sygnały świetlne.

Orzeczenie.

§ 17. Na podstawie komisijnego dochodzenia wodno-prawnego Władza Wodna wydaje orzeczenie stosownie do art. 201, 203, 204, 205, 207 i 208 Ust. Wodn. 1922 r.

§ 18. W orzeczeniu należy zastrzec prawo wykonania robót regulacyjnych i pogłębiarskich w miejscu przewozu, chociażby to miało spowodować przerwę w ruchu przedsiębiorstwa, oraz obowiązek właściciela przewozu przeniesienia przewozu na inny szlak wzgl. zaniechania wykonywania przewozu bez jakiegokolwiek odszkodowania w razie zaistnienia potrzeby usunięcia przewozu dla celów regulacyjnych, żeglugi lub spławu.

§ 19. Również winno być wskazane w orzeczeniu, że przewóz może być uruchomiony tylko po otrzymaniu pozwolenia na uruchomienie jego.

§ 20. Po otrzymaniu zawiadomienia od przedsiębiorcy, że urządzenia przewozu są wykonane, właściwa władza wodna przy udziale zainteresowanych Urzędów technicznych określa na miejscu, czy wykonane urządzenia odpowiadają postawionym wymogom, oraz ma:

1) ustalić zapomocą próbnego obciążenia największą dopuszczalną ilość osób i ładunków, którą temu pływakowi wolno jednocześnie przewozić.

2) sprawdzić wytrzymałość lin i łańcuchów zależnie od rodzaju rzeki i rodzaju przewozu przy największym obciążeniu promu.

§ 21. Pozwolenie na uruchomienie może być wydane po stwierdzeniu, że przedsiębiorca zastosował się do przepisanych mu warunków, uiścił opłatę nawigacyjną oraz we właściwym terminie zgłosił swój statek do wpisu w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30-XII 1925 r. (Dz. Ust. 1926 r. Nr. 6, poz. 31).

Obowiązki przedsiębiorcy.

§ 22. a) Przewozy, mające urządzenia do opuszczania liny na dno rzeki względnie jeziora przy dużym ruchu żeglownym lub spławnym powinny trzymać linę przewozową stale opuszczoną na dno rzeki i naciągać tylko na czas ruchu promu;

b) na drodze wodnej o małym ruchu lina może być naciągnięta w dzień, ale powinna być opuszczoną na dno na każde żądanie załogi statku lub tratwy, w nocy zaś powinna być stale opuszczona na dno i naciągnięta tylko podczas ruchu promu;

c) gdy z jakichkolwiek bądź powodów przewóz jest nieczynny, lina ma być bezwzględnie opuszczona na dno.

§ 23. Na każdym statku przewozowym oraz na obu brzegach winna się znajdować na widocznym miejscu tablica, na której ma być wyraźnie napisana największa dopuszczalna ilość osób i ładunków, którą temu pływakowi wolno jednocześnie przewozić.

§ 24. Do obsługi przewozu powinna być przy nim w każdej chwili dostateczna dla sprawności jego ruchu ilość ludzi trzeźwych, zasługujących na zaufanie i doskonale obeznanych z ruchem danego promu, oraz przepisami żeglugi i spławu, o ile

przewóz jest urządzony na drodze wodnej, żeglownej lub spławnej.

§ 25. W porze nocnej, która się rozpoczyna w pół godziny po zachodzie słońca, a kończy się na pół godziny przed wschodem, pływaki przewozów, urządzonych na rzekach żeglownych lub spławnych, winny posiadać podczas ruchu lub postoju przy brzegach sygnały świetlne, przewidziane w odnośnych przepisach o żegludze i spławie, nadto podczas silnej mgły lub śnieżyca obsługa promów, będących w ruchu, winna co parę minut podawać sygnały dźwiękowe (dzwon, gong).

§ 26. Podczas większych przyborów wody, burzy lub w czasie pochodu kry ruch przewozu ma być bezwarunkowo wstrzymany; w innym zaś czasie ruch przewozu winien się stale odbywać bez żadnych przerw i zatrzymań, tak w dzień, jak i w nocy, chyba że statek, do przewozu używany, lub urządzenie przewozu wymaga naprawy.

§ 27. Tablica z wyszczególnioną i przez właściwą władzę zatwierdzoną wysokością opłat przewozowych, ustalonych przez taryfę przewozową, ma być ustawiona na obu brzegach przy przewozie w widocznym i dostępnym miejscu. Przewoźnikowi, jak również i obsłudze, nie wolno żądać żadnych dodatkowych opłat, nieprzewidzianych taryfą.

Nadzór.

§ 28. Nadzór nad przewozami należy do kompetencji Władz Wodnych i miejscowych władz bezpieczeństwa publicznego. (Art. 226, 227, 228 Ust. Wodnej).

§ 29. Jeżeli przewóz leży w trakcie dróg

Państwowych, nadzór nad dojazdami do przewozu podlega kompetencji Zarządu drogowego (Dz. Ust. 1921 r. Nr. 6, 9.).

§ 30. Jeżeli przewóz jest urządzony na rzece żeglownej lub spławnej, podległej nadzorowi Zarządu Dróg Wodnych, przewóz podlega inspekcji Zarządu Dróg wodnych w granicach, wydanych przez Zarząd prawideł żeglugi i spławu (§ 5, A (2) Dz. Ust. 1924 r. Nr. 113, poz. 1008) oraz w sprawie rejestracji, cechowania pływaków przewozowych i statków i ściągania opłat przewozowych (§ 10. f, h, i, k, i, Dz. Ust. 1924 r. Nr. 113 poz. 1008).

§ 31. Przy przewozach o czysto lokalnym znaczeniu dopuszczalne są za zezwoleniem Władzy Wodnej odstępstwa od powyżej wyluszczonego prawideł i ram, o ile bezpieczeństwo żeglugi i przewożonych osób i towarów będzie w całej pełni zagwarantowane.

Wpis do Księgi Wodnej.

§ 32. Prawa na przewozy stałe, tak istniejące (Art. 253 (1) Ust. Wodnej 1922 r.), jak i nowonabyte na podstawie tejże Ustawy Wodnej 1922 r. winny być wpisane do Księgi Wodnej, prowadzonej przez władzę I instancji (Art. 229 Ust. Wodn. 1922 r.) stosownie do rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dn. 7 maja 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 44 poz. 468, 1924 r.).

§ 33. Wszystkie zarządzenia o przewozach, wydane przez władzę wojewódzką przed ogłoszeniem niniejszego zarządzenia, tracą swoją moc, o ile przez te zarządzenia nie zostały utrzymane. (Dz. Urz. Województwa Wileńskiego Nr. 16.)

192.

WYKAZ DODATKOWY

wykroczeń karnych w myśl Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 maja 1926 roku. (Dz. Ust. Nr. 52, poz. 308) w drodze doraźnych mandatów karnych na terenie Województwa Białostockiego.

L. p.	Treść przekroczenia	Wysokość grzywny do	Podstawa prawna orzeczenia	Na jaki fundusz ma być grzywna zarobowana.
43	Nieprzykrycie otworu studziennego wiekiem.	10 zł.	Punkt 3 art. 6 Rozporządzenia M. N. K. z dnia 25. paź. dzielnika 190 r. (Dz. Ust. Nr. 102., poz. 667.	Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (dochód z kar administracyjnych).
44	Brak stałego wiadra przy studni do czerpania wody.	10 zł.	Punkt 4 dtto	dtto
45	Czerpanie wody z pomocą naczyń, przenoszonych z dumu.	10 zł.	art. 9 dtto	dtto
46	Pranie bielizny i płukanie naczyń bez osrednio koło studni.	10 zł.	dtto	dtto

Wojewoda: w. z. Krzyński.

II.

DZIAŁ INFORMACYJNY:

193.

Ogłoszenia:

1.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 października 1927 r.

o zaliczeniu osady Jedwabne w powiecie kolneńskim, województwie białostockim, w poczet miast i wcieleniu do miasta Jedwabne niektórych sąsiednich miejscowości.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 92) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osadę Jedwabne, wchodzącą dotychczas w skład gminy wiejskiej Jedwabne w powiecie kolneńskim, województwie białostockim, wyłącza się ze związku wspomnianej gminy wiejskiej i zalicza w poczet gmin miejskich.

§ 2. Na gminę miejską Jedwabne rozciąga się moc obowiązująca dekretu z dnia 4 lutego 1919 r. o samorządzie miejskim (Dz. P. P. P. Nr. 13, poz. 140) i w związku z tem uzupełnia się wykaz miast, dołączony do tego dekretu w następujący sposób: „186. Jedwabne”.

§ 3. Wieś Kossaki, folwark Biczki wraz ze znajdującymi się na jego obszarze łąkami wsi Kossaki o powierzchni 3 ha 976-a (7 morgów 30 pretów) oraz kolonię Kajetanowo, wchodzącą dotychczas w skład gminy wiejskiej Jedwabne, wyłącza się ze związku wspomnianej gminy wiejskiej i wciela do nowoutworzonej (§ 1) gminy miejskiej Jedwabne.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

(-) J. Piłsudski.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(-) Sławoj Składkowski.

(Dz. Ust. Nr. 94, poz. 841).

2.

Na podstawie art. 20 pkt. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 57, poz. 504) ogłasza się następujące orzeczenie Nr. 16:

1) Część lasu maj. Podgaje, pod nazwą Żuki vel Sachara o ogólnej powierzchni około 105 ha uznaje się za las ochronny. Zabrania się w tej części lasu wycięcia drzewami czystymi, oraz karczowania pni i korzeni, pasania inwentarza i zbierania ściółki. Istniejące halizny, pozostałe po przerebie, dokonanym w roku bieżącym, winien właściciel zalesić do końca 1929 roku.

3.

Na podstawie artykułu 20 pkt. b. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 57, pow. 504) ogłasza się następujące orzeczenie Nr. 8:

1) Część lasu majątku Rafałówka, stanowiąca według załączonego szkicu sekcje Nr. 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 15, 18, 26 i 34 o ogólnej powierzchni 226 ha uznaje się za las ochronny. Zabrania się w tej części lasu wycięcia drzewami czystymi.

4.

Na podstawie art. 20 pkt. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 57 poz. 504) ogłasza się następujące orzeczenie Nr. 21:

1) Las maj. Kłopot o ogólnej powierzchni 44.3643 ha przestrzeni leśnej uznaje się za las ochronny. Zabrania się w tym lesie wycięcia drzewami czystymi.

5.

Na podstawie art. 20 pkt. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 57, poz. 504) ogłasza się następujące orzeczenie Nr. 5:

1) Część lasu maj. Roś, pod nazwą Roski Gaj, położoną przy gruntach miasteczka Roś, mającą granice od północy wspólną z gruntami wsi Studzieniec; od wschodu—z gruntami ornymi folwarku Roś, miasteczka Roś, kościółka prawosławnego w Rosi, cmentarza żydowskiego; od południa—gruntami miasteczka Roś i folwarku Roś; od zachodu—gruntami folwarku Roś, o ogólnej powierzchni 86.526 ha uznaje się za las ochronny.

Zabrania się w tej części lasu wycięcia drzewami czystymi.

6.

Na podstawie art. 20 pkt. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 57, poz. 504) ogłasza się następujące orzeczenie Nr. 6:

1) Część lasu maj. Andrzejewicz pod nazwą Walisowszczyzna o ogólnej powierzchni 36.70 ha przestrzeni leśnej według sporządzonego szkicu uznaje się za las ochronny.

Zabrania się w tej części lasu wycięcia drzewami czystymi.

7.

Na podstawie art. 20 pkt. b. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24. VI. 1927 r. (Dz. Ust. Nr. 57, poz. 504) ogłasza się następujące orzeczenie Nr. 13:

1) Część lasu maj. Hniezno, położona w północnej i wschodniej części uroczyska Kościwyszczyna o ogólnej powierzchni 100,95 ha, jak również północna część uroczyska Szemiotówka z oddzieleniami 1, 2, 3, 4, 12, 13, 14, 22, 23 i 24 o ogólnej powierzchni 158,70 ha przestrzeni leśnej uznaje się za las ochronny.

Zabrania się w tej części lasu wycięcia drzewami czystymi.

8.

Na zasadzie art. 195 oraz w myśl art. 196 Ustawy Wodnej z dnia 19 września 1922 roku (Dz. Ust. Nr. 102, poz. 936) podaje do publicznej wiadomości, co następuje:

Do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku wpłynęło podanie Rozalji Stefanji Terlikowskiej i Naftala oraz Sory Jastreblańskich, zamieszkałych w Narewce, gminy Masiewo, powiatu Bielskiego, w sprawie wykorzystania siły wodnej, a mianowicie urządzenia przedsiębiorstwa młyńskiego na rzece Narewce w Narewce tejże gminy i powiatu.

Plany wymienionego przedsiębiorstwa są do przejrzania w Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku (Okręgowa Dyrekcja Robót Publ. cznych—Oddział Wodny—pałac Branickich, prawe skrzydło) od godziny 9 do 15-ej każdego dnia z wyjątkiem niedzieli i dni świątecznych.

Wszelkie zarzuty przeciwko udzieleniu pozwolenia na urządzenie przedsiębiorstwa oraz żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań mogą strony interesowane wnosić do Urzędu Wojewódzkiego w terminie 4 tygodni, licząc od dnia wywieszenia tego ogłoszenia w Urzędzie Wojewódzkim oraz w dniu rozprawy komisyjnej, która odbędzie się na miejscu w młynie dnia 16 grudnia 1927 roku o godzinie 8 rano.

Przytem zaznacza się, że ci, którzy we wspomnianym terminie lub w trakcie dochodzenia komisyjnego nie podniosą przeciwko udzieleniu pozwolenia żadnych zarzutów, tracą do nich prawo i mogą przeciwko szkodliwemu działaniu wykonywania nadanego prawa żądać tylko wzniesienia i utrzymania urządzeń, zapobiegawczych szkodzie, albo też odszkodowania, gdyby takie urządzenia nie dały się pogodzić z przedsiębiorstwem lub gospodarzo usprawiedliwić.

9.

Urząd Wojewódzki (O. D. R. P.) udzielił dn. 24 października 1927 r. L. IV—9407 27 P. Leżyczowi Nochimowi z Rutek-Kosaków na okres do dnia 1 stycznia 1928 r. koncesję na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej osobowej między miastami: Różan-Ostrołęka-Ostrów, według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY.

(kursować winien codziennie)

Godz.		klm.	miasto	klm.		godz.
7.00	odjazd	0	Różan	67	przyjazd	19.20
8.00	odjazd	27	Ostrołęka	40	odjazd	18.20
9.20	przyjazd	67	Ostrów	0	odjazd	17.00

TARYFA PRZEWOZOWA.

Przestrzeń	od do	klm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Różan Ostrołęka Ostrów	1 27 67	13 gr. zł. 3.50 zł. 8.70	6'5 gr. zł. 1.75 zł. 4.35

Bagaż do 15 klg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

10.

Urząd Wojewódzki (O. D. R. P.) udzielił dn. 24 października 1927 r. L. IV—9093 27 P. Józefowi Przytule z Białegostoku na okres do dnia 1 stycznia 1928 r. koncesję na uruchomienie i utrzymanie ko komunikacji samochodowej osobowej między miastami: Białystok-Sokoł-Krynki, według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY.

(kursować winien codziennie)

Godzina	klm.	miasto	klm.	godzina
Odjazd 18.00, 19.00 20.00, 21.00	0 40	Białystok Sokołka	62 40	Przyjazd 9.00, 11.00 7.00, 8.00
Przyjazd 21.00, 22.00	62	Krynki	0	6.00, 7.00

TARYFA PRZEWOZOWA.

Przestrzeń	od do	klm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Białystok Sokołka Krynki	1 40 62	13 gr. zł. 5.20 zł. 8.00	6'5 gr. zł. 2.60 zł. 4.00

Bagaż do 15 klg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

11.

Urząd Wojewódzki (O. D. R. P.) udzielił dn. 7. IX. L. IV-9233/27 p. Dawidowi Szejnbergowi z Ciechanowca na okres do dnia 1 stycznia 1928 r. koncesję na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej osobowej między miastem Ciechanowcem a miastem Czyżew, według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY

(kursować winien codziennie)

godzina	klm.	miasto	klm.	godzina
odjazd 16.30 22.30	0	Ciechanowiec	20	przyjazd 19.00 1.00
przyjazd 17.00 23.00	20	Czyżew	0	odjazd 19.00 0.30

TARYFA PRZEWOZOWA.

Przestrzeń	od do	klm.	dorośli	dzieci
kilometry	Ciechanowiec Czyżew	1 20	15 gr. 3 zł.	7 1/2 gr. 1.50 zł.

Bagaż do 15 klg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

12.

Urząd Wojewódzki unieważnił koncesję, wydaną na imię Hirsza Zelikowicza z Białegostoku, za L. IV-7900/26 na linię Białystok-Knyszyn, Goniądz i jednocześnie udzielił temuż dn. 19 października 1927 r. L. IV-9095/27 na okres do dnia 1 października 1928 r. koncesję na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej osobowej między miastami Białystok-Knyszyn-Osowiec-Goniądz-Suchowola według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY

(kursować winien codziennie:)

godzina	kłm.	miasto	kłm.	godzina
odjazd 17 ⁰⁰	0	Białystok	89	przyjazd 11 ⁰⁰
odjazd 18 ³⁰	31	Knyszyn	58	odjazd 9 ³⁰
odjazd 19 ⁴⁵	57	Osowiec	42	odjazd 8 ¹⁵
odjazd 20 ⁰⁰	62	Goniądz	27	odjazd 8 ⁰⁰
przyjazd 21 ⁰⁰	89	Suchowola	0	odjazd 7 ⁰⁰

TARYFA PRZEWOZOWA.

Przestrzeń	od do	kłm.	dorośli	dzieci
kilometry	Białystok	1	13 gr.	6'5 gr.
	Knyszyn	31	4 zł.	2 zł.
	Osowiec	57	7 zł. 40 gr.	3 zł. 70 gr.
	Goniądz	62	8 zł.	4 zł.
	Suchowola	89	11 zł. 60 gr.	5 zł. 80 gr.

Bagaż do 15 kłg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

13.

Urząd Wojewódzki (O. D. R. P.) udzielił przy L. IV. 6377/27. P. Szejnbergowi Dawidowi z Ciechanowca na okres do dnia 1 stycznia 1928 roku koncesję na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej osobowej między miastem Ciechanowcem a miastem Małkinią według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY.

(kursować winien codziennie:)

Godzina	kłm.	miasto	kłm.	godzina.
odjazd 1 ³⁰ , 21 ⁰⁰	0	Ciechanowiec	35	przyjazd 20 ⁰⁰ , 1 ³⁰
przyjazd 17 ⁰⁰ , 22 ⁰⁰	35	Małkinia	0	odjazd 19 ⁰⁰ , 0 ³⁰

TARYFA PRZEWOZOWA

Przestrzeń	od do	kłm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Ciechanowiec	1	15 gr.	7'5 gr.
	Małkinia	35	zł. 5.30	zł. 2.65.

Bagaż do 15 kłg. bezpłatnie. Urzędnicy, funk-

cjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

14.

Urząd Wojewódzki (O. D. R. P.) udzielił dnia 12 października 1927 r. L. IV-9205. P. Janickiemu Piotrowi z Michałowa na okres do dnia 1 stycznia 1928 r. koncesję na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej osobowej między miastami 1) Myszyniec-Ostrołęka i 2) Myszyniec-Łomża, według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY

(kursować winien codziennie)

godz.	kłm.	miasto	kłm.	godz.
5.30 odjazd	0	Myszyniec	44	przyjazd 24.00
7.15 odjazd	39	Ostrołęka m.	5	odjazd 22.30
7.30 przyjazd	44	Ostrołęka st.	0	odjazd 22.00
7.00 odjazd	0	Myszyniec	63	przyjazd 21.30
9.00 odjazd	48	Nowogród	15	odjazd 19.45
9.30 przyjazd	63	Łomża	0	odjazd 19.00

TARYFA PRZEWOZOWA

Przestrzeń	od do	kłm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Myszyniec	1	13 gr.	6'5 gr.
	Ostrołęka m.	39	5 zł. 10 gr.	2 zł. 5 gr.
	Ostrołęka st.	44	5 zł. 70 gr.	2 zł. 85 gr.
	Myszyniec	1	13 gr.	6'5 gr.
	Nowogród	48	6 zł. 20 gr.	3 zł. 10 gr.
	Łomża	63	8 zł. 20 gr.	4 zł. 10 gr.

Bagaż do 15 kłg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

15.

Urząd Wojewódzki (O. D. R. P.) udzielił dnia 11 października 1927 r. L. IV - 7575/27 p. Stanisławowi Bręczkowi z Ostrowi Mazowieckiej na okres do dnia 1 stycznia 1928 r. koncesję na uruchomienie i utrzymanie komunikacji samochodowej osobowej między miastem Białystok a miastem Siemiatycze według następującego rozkładu jazdy i taryfy:

ROZKŁAD JAZDY

(winien kursować codziennie)

godzina	kłm.	miasto	kłm.	godzina
odjazd zima 18.30	0	Białystok	94	przyjazd 10.30
odjazd latem 19.00	0	Białystok	94	przyjazd 10.30
odjazd 20.15	47	Bielsk	47	odjazd 9.00
przyjazd 22.00	94	Siemiatycze	0	odjazd 7.00

TARYFA PRZEWOZOWA

Przestrzeń	od do	kłm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Białystok	1	13 gr.	6'5 gr.
	Bielsk	47	6.10 zł.	3.05 zł.
	Siemiatycze	94	12.20 zł.	6.10 zł.

Bagaż do 15 kłg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

16.

Ogłasza się zmieniony rozkład jazdy i taryfy odnośnie koncesji samochodowej osobowej, wydanej dn. 15/XII-1926 r. za L. IV-11340 na imię J. Goldwassera w Łomży:

ROZKŁAD JAZDY.

(kursować winien codziennie)

Godzina	kłm.	miasto	kłm.	godzina
Odjazd 10.00, 18.30	0	Łomża	38	Przyjazd 9.00, 18.00
Przyjazd 11.30, 20.00	38	Ostrołęka	0	Odjazd 7.30, 16.30

TARYFA PRZEWOZOWA.

Przestrzeń	od do	kłm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Łomża	1	16 gr.	8 gr.
	Ostrołęka	38	6 zł.	3 zł.

Bagaż do 15 kłg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

17.

Ogłasza się zmieniony rozkład jazdy i taryfy odnośnie do koncesji, wydanej reskryptem z dnia 14. II. 1927 r. L. IV-588 na imię mieszkańca M. Szczuczyna—Zemela Zawela.

ROZKŁAD JAZDY.

(kursować winien codziennie)

godz.	kłm.	miasto	kłm.	godz.
odjazd 16.30	0	Łomża	38	przyjazd 9.30
przyjazd 17.30	21	Jedwabne	17	odjazd 8.30
przyjazd 18.30	38	Radziłów	0	odjazd 7.30

TARYFA PRZEWOZOWA.

Przestrzeń	od do	kłm.	dorośli	dzieci
Kilometry	Łomża	1	13 gr.	6'5 gr.
	Jedwabne	21	2 zł. 70 gr.	1. zł. 35 gr.
	Radziłów	38	5 zł.	2. zł. 50 gr.

Bagaż do 15 kłg. bezpłatnie. Urzędnicy, funkcjonariusze państwowi i wojskowi płacą połowę taryfy osób dorosłych, o ile odbywają podróż z polecenia swej władzy.

18.

„Okręgowy Urząd Ziemi w Białymstoku na zasadzie cz. I art. 18 Ustawy z dnia 31.VII.1923 roku o scalaniu gruntów poz. 244 Dz. Ust. za 1926 r. i p. b § 32. Rozporządzenia Min. Reform Rolnych do tejże Ustawy z dnia 29.IV.1926 roku poz. 306 Dz. Ust. podaje do publicznej wiadomości sentencje prawomocnych orzeczeń, wydanych przez Okręgową Komisję Ziemi w Białymstoku w dniach:

16 grudnia 1925 r.

Wież Truski, gminy Łubin, powiatu Bielskiego.

1) Wniosek Kazimierza Piaskowskiego, pełnomocnika właścicielki majątku Truski, Janiny Piaskowskiej, z dnia 25 października 1923 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach majątku Truski zatwierdzić.

2) Ustalić obszar scalenia z gruntów szlacheckich jednostki administracyjnej wsi Truski w ilości około 300 ha oraz z gruntów hipotecznych pod nazwą „Dobra Ziemi Truski” obszaru około 227 ha z wyłączeniem około 33 ha lasu, należącego do majątku Truski.

3) Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 494 ha, został uwidoczniony na szkicu, dołączonym do akt sprawy i podpisanym przez p. o. Podkomisarza Ziemi Witolda Majewskiego.

4) Nakazać jednocześnie postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Piątkowizna, Wyrzega i Kłakor, gminy Łyse i Turośl, pow. Kolneńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Piątkowizna z dnia 10 lipca 1924 roku — Józefa Krysiaka, Piotra Waskiewiczza i innych, w liczbie 78, i wniosek gospodarzy wsi Wyrzega z dnia 29 lutego 1924 roku — Bolesława Sztachelka, Florjana DUBY i innych, w liczbie 8, w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego na gruntach powyższych wsi — zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów trzech jednostek administracyjnych wsi Piątkowizna, gminy Łyse, wsi Wyrzega i wsi Kłakor, gminy Turośl, powiatu Kolneńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty, objęte tabelą likwidacyjną wsi Piątkowizna, obszaru około 807 ha 2723 m²;

b) grunty, objęte tabelą likwidacyjną wsi Wyrzega, obszaru około 71 ha 6636 m²;

c) grunty, objęte tabelą likwidacyjną wsi Kłakor, obszaru około 85 ha 1005 m².

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 964 ha 0364 m², położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Zalas i las państwowy, z zachodu—grunty wsi Dudy i las państwowy, z północy—grunty wsi Łączki i Ksebkki i ze wschodu—grunty wsi Wenecja.

4. Nakazać jednocześnie postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

20 stycznia 1926 roku:

Wież Olszewo-Borki, gminy Nakły, powiatu Ostrołęckiego.

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemi w Ostrołęce z dnia 12 grudnia 1925 roku Nr. 1426 o rozszerzeniu obszaru scaleniowego wsi Olszewo-Borki przez włączenie gruntów wsi Drazewo, gminy Nakły, powiatu Ostrołęckiego, zatwierdzić.

2. Dołączyć grunty wsi Drażewo do obszaru scaleniewego wsi Olszewo-Borki, ustalonego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemiańskiej w Łomży z dnia 30 września 1921 roku.

3. Ustalić obszar scalenia z dwóch jednostek administracyjnych wsi Olszewo-Borki i Drażewo, w skład którego wejdą:

a) grunty drobno-szlacheckie wsi Olszewo-Borki obszaru około 226 ha;

b) grunty drobno-szlacheckie wsi Drażewo obszaru około 153 ha.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 379 ha, położony jest w granicach następujących: z południa—rzeka Narew, z zachodu—grunty wsi Grabowo, z północy—grunty wsi Nakły i Kruki i ze wschodu—grunty rozparcelowanego majątku Omulew.

5. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniewe na całym opisanym wyżej obszarze.

10 Intego 1926 roku:

W. Borowskie-Wypychy, Borowskie-Olki, Borowskie-Cibory, Borowskie-Żaki, Borowskie-Skórki, Borowskie-Michały-Szeplotki i Borowskie-Gziki, gminy Zawyki, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi: a) Borowskie-Wypychy—Józefa Borowskiego, Kamila Łapińskiego i innych w liczbie 15-tu; b) Borowskie-Olki—Władysława Borowskiego-Besty, Polikarpa Borowskiego-Besty i innych w liczbie 9-ciu; c) Borowskie-Cibory—Wacława Borowskiego-Kazimierzuka, Romualda Borowskiego i innych w liczbie 9-ciu; d) Borowskie-Żaki—Józefa Kleszczewskiego, Antoniego Kleszczewskiego i innych w liczbie 7-iu; e) Borowskie-Skórki—Adolfa Krysiaka, Tomasza Leszczyńskiego i innych w liczbie 6-iu; f) Borowskie-Michały-Szeplotki—Jana Cibora, Aleksandra Borowskiego i innych w liczbie 9-iu, oraz Władysława Leszczyńskiego ze wsi Borowskie-Szeplotki; g) Borowskie-Gziki—Zakowicza Jana, Borowskiego Bolesława i innych w liczbie 7-iu, gminy Zawyki, powiatu Białostockiego, zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z siedmiu jednostek administracyjnych, a mianowicie: ze wsi drobno-szlacheckich Borowskie-Wypychy, Borowskie-Olki, Borowskie-Cibory, Borowskie-Żaki, Borowskie-Skórki, Borowskie-Michały-Szeplotki i Borowskie-Gziki, w skład którego wejdą wszystkie grunta, należące do gospodarzy wyżej wymienionych wsi o łącznym obszarze około 602 $\frac{1}{4}$ ha, t. zw. gruntów drobno-szlacheckich z dołączeniem do nich około 44 ha gruntów, dokupionych z majątku Buzuny przez różnych gospodarzy wyżej wymienionych wsi. Czyli w taki sposób utworzony obszar scalenia będzie zawierać około 644 $\frac{1}{4}$ ha.

3. Powyższy obszar scaleniewy będzie się mieścić w granicach: od zachodu granicząc z rzeką Narwią, gruntami wsi Uhowo i gruntami wsi Bojary; od północy—z gruntami wsi Bojary oraz wsi Pieczki, od północnego wschodu—z gruntami majątku Turośń (rozparcelowany), od południo-wschodu—z gruntami wsi Czaczki-Wielkie, od południa—z gruntami wsi Kowale i osady Suraż.

4. Jednocześnie nakazać postępowanie scaleniewe na całym opisanym powyżej obszarze.

26 maja 1926 roku:

Wies Kropiewnica-Gajki i Kiernoski, gminy Kowalewszczyzna, powiatu Wysoko-Mazowieckiego.

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemiańskiego

z dnia 20 kwietnia Nr. 801 o wyłączeniu z obszaru scalenia wsi Kropiewnica-Gajki i Kiernoski około 87 ha użytków torfowych zatwierdzić.

2. Wylączyć z obszaru scalenia, ustalonego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemiańskiej w Białymstoku z dnia 16 października 1922 roku, wymieniony wyżej obszar użytków torfowych około 87 ha.

3. Na skutek powyższego ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Kropiewnica-Gajniki i Kiernoski, gminy Kowalewszczyzna, powiatu Wysoko-Mazowieckiego, w skład którego wejdą grunty drobno-szlacheckie, nie mające urządzonej hipoteki, oraz posiadające urządzonej hipotekę, obszaru około 490 ha.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w granicach następujących: z południa—grunty majątku Borzyska, z zachodu—grunty wsi Kropiewnica-Racibory, z północy—grunty wsi Kobylin Łatki i Pszczółyn i ze wschodu—grunty wsi Chomice i Mojsiki.

16 czerwca 1926 roku:

Wies Wojtkowice-Stare i Wojtkowice-Dady, gminy Skórzec, powiatu Bielskiego.

Obszar scalenia wsi Wojtkowice-Stare i Wojtkowice-Dady, ustalony orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemiańskiej z dnia 1 lipca 1925 roku, rozszerzyć przez dołączenie gruntów ornych i pastwisk, położonych nad Bugiem w ilości około 50 ha.

Wies Czechowizna, gminy Krypno, powiatu Białostockiego:

1. Wniosek gospodarzy wsi Czechowizna—Jana Rogalskiego, Antoniego Jabłońskiego i innych, w liczbie 22-ch, z dnia 28 marca 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniewego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Czechowizna, gminy Krypno, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunta nadziałowe, objęte, według informacji archiwalnej, aktem wykupu wsi Czechowizna, obszaru około 867 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 867 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—wsie: Konopczyn, Rusaki i Przytulanka, z południa—miasto Knyszyn i wieś Lewonie, ze wschodu—jezioro Czechowizna i z zachodu—wsie Lewonie i Dzieńkonie.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniewe na opisanym wyżej obszarze.

8 lipca 1926 roku:

Wies Ruchaje, gminy Wach, powiatu Ostrołęckiego.

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemiańskiego w Ostrołęce z dnia 15-go lutego 1926 roku Nr. 98 o wyłączenie z obszaru scaleniewego wsi Ruchaje gruntów, objętych dodatkową tabelą nadawczą wsi Ruchaje, obszaru około 22 ha 9650 mtr², i wniosek tegoż Urzędu z dnia 26 maja 1926 roku o rozszerzenie obszaru scaleniewego wsi Ruchaje przez włączenie gruntów państwowych Nadleśnictwa Myszyniec, obszaru około 30 ha—zatwierdzić.

2. Wylączyć z obszaru scalenia gruntów wsi Ruchaje, ustalonego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemiańskiej w Białymstoku z dnia 9 czerwca 1925 roku, grunty, objęte dodatkową tabelą nadawczą wsi Ruchaje, obszaru około 22 ha 9650 mtr.

3. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Ruchaje, gminy Wach, powiatu Ostrołęckiego, obszaru około 202 ha 1350 mtr² z dołączeniem do niego gruntów państwowych Nadleśnictwa Myszyniec, obszaru około 30 ha.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 232 ha 1350 mtr² położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Czarnia, Surowe, grunty, objęte dodatkową tabelą nadawczą wsi Ruchaje i lasy państwowe, z zachodu—droga graniczna Dyrekcji Cel, z północy—lasy państwowe i ze wschodu—lasy państwowe, grunty wsi Cyk i Czarnia.

5. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniewe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wies Rabędy, gminy Lubotyń, powiatu Łomżyńskiego.

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemiańskiego w Łomży z dnia 31 lipca 1925 roku Nr. 2026 o rozszerzenie obszaru scaleniewego wsi Rabędy, gminy Lubotyń, powiatu Łomżyńskiego—zatwierdzić.

2. Dołączyć do obszaru scaleniewego wsi Rabędy, ustalonego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemiańskiej w Białymstoku z dnia 30 listopada 1922 roku, grunty, położone w ograniczeniu wsi Żyłowo-Podbiel, a należące do 24 gospodarzy ze wsi Rabędy i jednego gospodarza ze wsi Grundziki, powiatu Ostrowskiego, o ogólnym obszarze 52 ha 4047 mtr².

3. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Rabędy z dołączeniem do niego 52 ha 4047 mtr² gruntów ze wsi Żyłowo-Podbiel.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący 399 ha 7571 m², położony jest w granicach następujących: z południa—grunty państwowe, z zachodu—grunty wsi Pałapus i Grądziki, z północy i zachodu—grunty wsi Żyłowo-Podbiel.

Wies Poryte-Włóścianie, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Poryte-Włóścianie—Antoniego Godlewskiego, Aleksandra Patalona i innych w liczbie 5-ciu z dnia 29 lutego 1924 r. o wdrożenie postępowania scaleniewego na gruntach powyższej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Poryte-Włóścianie, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty ukazowe, objęte tabelą likwidacyjną wsi Poryte, obszaru około 279 ha 2928 mtr²;

b) grunty zaserwitutowe, objęte dodatkową tabelą likwidacyjną wsi Poryte, obszaru około 108 ha 1575 mtr²;

c) grunty ukazowe, objęte tabelą nadawczą wsi Poryte (poduchowne) obszaru około 18 ha 7388 mtr²;

d) grunty zaserwitutowe, objęte wpisem dodatkowym do tabeli nadawczej wsi Poryte (poduchowne) obszaru około 10 ha 9250 mtr²;

e) grunty hipoteczne pod nazwą „Poryte A i Poryte B” obszaru około 64 ha 9451 mtr².

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 500 ha 0592 mtr² położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Józefowo, z zachodu—grunty majątku Korzeniste i wsi Budziska, z północy—grunty majątku Dzierzbia i ze wschodu—grunty wsi Poryte-Szlachta, wsi Hipolitowo i wsi Ignacewo.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniewe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wies Danowo-Nowe, gminy Belda, powiatu Szczuczyńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Danowo-Nowe, Józefa Bukowskiego i Franciszka Drazby, z dnia 5 stycznia 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniewego na gruntach powyższej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Danowo-Nowe, gminy Belda, powiatu Szczuczyńskiego, w skład którego wejdą grunty drobno-szlacheckie, nie mające urządzonej hipoteki, obszaru około 110,2 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w granicach następujących: z północnego wschodu—grunty wsi Turczyn, z południa i zachodu—grunty wsi Danowo-Stare i z zachodu—grunty rozparcelowanego majątku Miecze.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniewe na całym opisanym wyżej obszarze.

29 lipca 1926 roku:

Wies Pupkowizna, gminy Turośń, powiatu Kolneńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Pupkowizna, Józefa Nadolnego, Józefa Bałdygi i innych w liczbie 28, z dnia 26 grudnia 1923 roku, w sprawie wdrożenia postępowania scaleniewego na gruntach powyższej wsi, zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Pupkowizna, gminy Turośń, powiatu Kolneńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty ukazowe, objęte tabelą nadawczą wsi Pupkowizna, obszaru około 464,7 ha;

b) grunty kościelne parafii rzymsko-katolickiej Łyse obszaru około 1,40 ha;

c) grunty wsi Łyse (enklawy włóściańskie), należące do sukcesorów Walentego Szablaka i suk. Kazimierza Szablaka obszaru około 2,24 ha;

d) grunty państwowe Nadleśnictwa Lipniki obszaru około 294,7 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 763 ha, położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Krusze, wsi Serafin, jezioro Serafin, z zachodu—grunty wsi Łyse i lasy państwowe Nadleśnictwa Lipniki, z północy—grunty wsi Wenecja i ze wschodu—grunty wsi Cieloszka.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniewe na całym opisanym wyżej obszarze.

8 lipca 1926 roku.

Wies Godlewo, gminy Białaszewo, powiatu Szczuczyńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Godlewo, Władysława Sulewskiego, Wojciecha Kolakowskiego i innych w liczbie 7-miu, z dnia 22 stycznia 1925 roku o wdrożeniu postępowania scaleniewego na gruntach powyższej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Godlewo, gminy Białaszewo, powiatu Szczuczyńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty drobno-szlacheckie, nie mające urządzonej hipoteki, obszaru około 260,4 ha;

b) grunty hipoteczne pod nazwą „Dobra Ziemia Godlewo część T” obszaru około 23 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 283,4 ha, położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Sulewokochnaty i wsi Zalesie, z zachodu—grunty wsi Zalesie, z północy—grunty wsi Grozimy i wsi Modzele-Wądołowo i ze wschodu—grunty wsi Brzozowo.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

28 lipca 1926 roku.

1. Wniosek gospodarzy wsi Białobrzieszkie—Józefa Hryniewickiego, Stefana Jabłonowskiego i innych w liczbie 5-ciu, z dnia 20 września 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Białobrzieszkie, gminy Krypno, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty szlacheckie pomienionej wsi, obszaru około 99 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 99 ha, położony jest w granicach następujących: z północy i wschodu—grunty wsi Bajki-Zalesie, z południa—grunty wsi Kruszyn i z zachodu—rzeka Nareśl, użytki dóbr Klucz-Zakątkowski, rozparcelowanego majątku państwowego Bernardynka i wsi Wiszowate.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

**Wies Kamionka, gminy Kalinówka,
powiatu Białostockiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Kamionka, Stanisława Szczepańskiego, Franciszka Lipskiego i innych w liczbie 27-miu, z dnia 12 stycznia 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Kamionka, gminy Kalinówka, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem wykupu wsi Kamionka, obszaru około 660 ha, grunty, dokupione z majątku Koziniec, obszaru 48 ha, hipotecznie urządzone w księdze wieczystej „Koziniec A” i „Koziniec B” oraz nie mający urządzonej hipoteki ogród pod nazwą „dwór Grabówka”, obszaru 0,6000 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 708,6000 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—grunty wsi Bobrowka i rozparcelowanego majątku Krzywa, z południa—grunty wsi Słomianka i majątku Marylant, ze wschodu—rzeczka Brzozówka i z zachodu—grunty majątku Koziniec i wsi Rumiejki.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

**Wies Kulesze-Chobotki, gminy Krypno,
powiatu Białostockiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Kulesze-Chobotki, Konstantego Kuleszy, Wacława Płońskiego i innych w liczbie 16-tu, z dnia 4 listopada 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Kulesze-Chobotki, gminy Krypno, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty szlacheckie pomienionej wsi, obszaru około 599 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia,

obejmujący około 599 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—grunty wsi i majątku Kruszyny i wsi Długoleka, z południa—grunty miasteczka Tykocina, z zachodu—grunty folwarku Chobotki i okolicy Morusi i z zachodu grunty wsi Tatory, miasteczka Tykocina i majątku Szylingówka.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

**Wies Zubole i Zuclelec, gminy Trzciannie,
powiatu Białostockiego.**

Ustalony orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 13 listopada 1924 roku obszar scalenia wsi Zuclelec i Zubole rozszerzyć przez włączenie części gruntów parafii Mońki obszaru około 6 ha oraz takież ilości gruntów nadziałowych wsi Nowa-Wieś, należących do następujących gospodarzy: Józefa i Jakóba Klepadło—3 ha, Piotra Skarzynskiego—1 ha, Józefa Nowackiego—1½ ha i Józefa, Władysława i Jakóba Klepackich — ½ ha.

18 sierpnia 1926 roku

Wies Klimki, gminy Nasiadki, powiatu Ostrołęckiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Klimki z dnia 14 sierpnia 1924 roku—Władysława Lisa, Stanisława Cichockiego, Stanisława Myszkę i innych w liczbie 23, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Klimki—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Klimki, gminy Nasiadki, powiatu Ostrołęckiego, w skład którego wejdą:

a) grunty ukazowe, objęte aktem nadawczym na wies Klimki, stanowiące własność gospodarzy wsi, obszaru około 437 ha 9766 m² wykazane w tymże akcie nadawczym pod N. 1—25 oraz grunty pod N. 26, stanowiące wspólną własność tychże osad;

b) grunty, objęte aktem nadawczym dodatkowym na wies Klimki, obszaru około 5766 m²,

c) grunty, stanowiące nadwyżkę przy zamianie gruntów, należących do wsi, na grunty państwowe Myszynieckiego Nadleśnictwa i ujawnione w zasadniczym akcie nadawczym wsi Klimki, obszaru około 46 ha 9198 m².

3. Dołączyć do powyższego obszaru scalenia enklawę lasu państwowego pod zarządem Nadleśnictwa Myszynieckiego, znajdującą się pośród gruntów wsi Klimki obszaru około 28 ha.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 513 ha 5000 m², znajduje się w następujących granicach: od wschodu—rzeczka Szezkira, przechodząca po granicy powiatu Ostrołęckiego i Kolneńskiego, od południa—lasy rządowe i łąki wsi Wykrot i Zul, od zachodu—łąki wsi Jazgarki, lasy tegoż Nadleśnictwa Myszyniec oraz grunty sporne i łąki po rozparcelowanym majątku Dylewo; na północy—łąki wsi Wykrot i grunty wsi Gadomskie.

**Wies Mścichy, gminy Radziłów,
pow. Szczuczynskiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Mścichy, złożony w dniu 30 listopada 1925 roku do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Grajewie przez Adolfa Piotrowskiego, Stanisława Poszylera, Stanisława Zawadzkiego i innych, w liczbie 10, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Mścichy, zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki

administracyjnej wsi Mścichy, gminy Radziłów, powiatu Szczuczynskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty ukazowe, objęte tabelą likwidacyjną, wsi Mścichy-Jaglówek, obszaru 241 ha 3712 mtr. 2;

b) grunty zaserwitutowe, objęte wpisem dodatkowym do tabeli likwidacyjnej tejże wsi, obszaru 78 ha 4800 mtr. 2;

c) grunty z podziału wspólnego z dworem pastwiska, objęte wpisem dodatkowym do tabeli likwidacyjnej, obszaru 84 ha 8969 mtr. 2;

d) grunty hipoteczne pod nazwą Mścichy-Kulany obszaru 252 ha 1781 m. 2;

e) grunty hipoteczne, pod nazwą Mścichy-Jaglówek, obszaru około 110 ha 3000 mtr. 2;

f) grunty drobnoszlacheckie, nie mające urządzonej hipoteki, obszaru około 39 ha 3600 mtr. 2.

3. Wylączyć z powyższego obszaru łąki nad rzeką Biebrzą, stanowiące własność gospodarzy wsi Klimki, o obszarze 120 ha, oraz las tychże gospodarzy około 30 ha.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 656 ha 5262 mtr. 2 znajduje się w następujących granicach: na północy—wies Klimaszewszczyzna; na wschodzie—łąki rozmaitych wsi nad rzeką Biebrzą; na południe—wies Okrasin, powiatu Kolneńskiego, i wies Karwowo-Awisa; na zachodzie—wies Święcienin.

**Wies Rogowo, gminy Choroszcz,
powiatu Białostockiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Rogowo, Józefa Grzybko, Piotra Ralickiego i innych, w liczbie 37, z dnia 21 stycznia 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Rogowo, gminy Choroszcz, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym wsi Rogowo, obszaru około 735,6192 ha oraz z gruntów, nabytych z majątku Rogowo, obszaru 37 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący 767,6192 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—rzeka Narew i grunty majątku Rogowo, z południa—grunty wsi Konowaly i Pańki, ze wschodu—grunty wsi Kościuchy i majątku Rogowo i z zachodu—łąki Rugowskiej Kepy i rzeka Narew.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wies Bronka, gminy Łubin, pow. Bielskiego.

Ustalony orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 8 kwietnia 1925 roku obszar scalenia wsi Bronka rozszerzyć przez włączenie 45 ha lasu.

**Wies Mała-Kramkówka, gminy Goniądz,
powiatu Białostockiego.**

1. Wniosek właścicielki majątku Mała-Kramkówka, Marji z Suzanowiczów Kopytyńskiej z dn. 9 lipca 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższego majątku zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów hipotecznych majątku Mała-Kramkówka o obszarze 79,4602 ha i Mała-Kramkówka A obszaru 9,6168 ha, oraz z gruntów nadziałowych wsi Mała-Kramkówka, obszaru 128,6400 ha, objętych dwoma aktami nadawczymi.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący 217,7170 ha i stanowiący jedną jednostkę administracyjną, położony jest w granicach następujących: z północy—grunty wsi Downary, Owieczki i Zodie, z południa—grunty wsi Mejly, ze wschodu—grunty wsi Rybaki i Sobieskie i z zachodu—grunty wsi Downary i Duża-Kramkówka.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

**Wies Jasionowo, gminy Dębowo,
powiatu Augustowskiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Jasionowo, Jana Putyńskiego, Feliksa Litwinko i Wincentego Krystopa, z dnia 25 lipca 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi, zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Jasionowo, gminy Dębowo, powiatu Augustowskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte tabelą likwidacyjną wsi Jasionowo, obszaru około 356 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 356 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—łąka Biebrzańska Fr. Litwinko i grunty wsi Polkowo, z południa—grunty wsi Brzozowo, ze wschodu—rzeka Biebrza i z zachodu—grunty wsi Kopytkowo.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

**Wies Tybory-Wolka, gminy Wysokie-Mazowieckie,
powiatu Wysoko-Mazowieckiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Tybory-Wólka z dnia 1 listopada 1925 roku, Franciszka Muszyńskiego, Konstantego Kruszewskiego, Piotra Michalskiego i innych w liczbie 20, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Tybory-Wólka zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Tybory-Wólka, gm. Wysokie-Mazowieckie, powiatu Wysoko-Mazowieckiego, w skład którego wejdą:

a) grunty hipoteczne Tybory-Wólka A (po Kruszewskich) obszaru około 52 ha 0580 m. 2;

b) grunty hipoteczne Tybory-Wólka C (po Porowskich) obszaru około 141 ha 3874 m. 2;

c) grunty ukazowe, oderwane od hipoteki Tybory-Wólka A, objęte tabelą likwidacyjną wsi Tybory-Wólka (po Kruszewskich) obszaru około 14 ha 2114 m. 2;

d) grunty ukazowe, oderwane od hipoteki Tybory-Wólka C, objęte tabelą likwidacyjną wsi Tybory-Wólka (po Porowskich) obszaru około 56 ha 9726 m. 2;

e) grunty drobnoszlacheckie niehipoteczne około 36 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 300 ha 6294 m. 2, znajduje się w następujących granicach: od wschodu—grunty wsi Gołasze-Górki, Osipy-Nowe i Osipy-Stare; od południa—grunty folwarku Wandzin i wsi Tybory-Zochy; od zachodu—grunty wsi Tybory-Olszewo; od północy—grunty wsi Gołasze-Górki.

**Wies Starożyńce, gminy Kurjanka,
powiatu Augustowskiego.**

1. Wniosek gospodarzy wsi Starożyńce, Piotra Krzywickiego, Jana Borudziuka i innych w liczbie 17-tu, z dnia 7 czerwca 1925 roku o wdrożenie

nie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej, wsi Starożyńce, gminy Kurjanka, powiatu Augustowskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym wsi Starożyńce, obszaru 585,7900 ha oraz grunty państwowe popówki Perstuń w ilości 21,6474 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący 607,4374 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—grunty wsi Dulkowszczyzna, z południa—grunty wsi Skieblewo, ze wschodu—grunty wsi Bartniki i Kurjanka i z zachodu—grunty wsi Żabickie.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Rogale-Wielkie i Sokoly-Dzierzbia, gm. Stawiski, powiatu Kolneńskiego.

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Kolnie, z dnia 4 sierpnia 1926 roku za Nr. 2091 o połączenie w jeden obszar scalenia obszaru scalenia wsi Sokoly, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego, ustalonego decyzją Okręgowej Komisji Ziemskiej w Białymstoku, z dnia 15.VII.1922 roku, oraz obszaru scalenia wsi Rogale-Wielkie, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego, ustalonego decyzją Okręgowej Komisji Ziemskiej w Białymstoku, z dn. 30 listopada 1922 roku—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z dwóch jednostek administracyjnych:

a) wieś Sokoly-Dzierzbia, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego, o ogólnym obszarze około 624 ha, składających się: z gruntów hipotecznych pod nazwą „Sokoly-Dzierzbia A”, obszaru około 75 ha; z gruntów hipotecznych pod nazwą „Sokoly-Dzierzbia C”, obszaru około 1 ha; z gruntów hipotecznych pod nazwą „Sokoly-Dzierzbia B”, obszaru około 14 ha; z gruntów ukazowych wsi Sokoly-Dzierzbia—około 10 ha; z gruntów drobnoszlacheckich około 524 ha;

b) wieś Rogale-Wielkie o ogólnym obszarze około 325 ha, składająca się: z gruntów ukazowych wsi Rogale-Wielkie obszaru około 8 ha; z gruntów hipotecznych pod nazwą „Rogale-Wielkie A”, obszaru około 116 ha; z gruntów hipotecznych pod nazwą „Rogale-Wielkie lit. B”, obszaru około 16 ha; z gruntów drobnoszlacheckich, obszaru około 185 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 949 ha, znajduje się w następujących granicach: od wschodu—grunty wsi Romany i majątku Romany, od południa—grunty wsi Zisy, Miesiołki i Cedry; od zachodu—grunty majątku Stawiski i wsi Tafily; od północy i północo-wschodu—grunty wsi Dziegiele.

4. Z ustalonego, jak wyżej, obszaru wyłączyć:

a) las w miejscowości „Pod Dziegielami i Tafilami” o przestrzeni około 67 ha 4266 mtr.2.

b) torfowisko w miejscowości „pod Miesiołkami” —około 4 ha 4696 mtr.2;

c) torfowisko w miejscowości „pod Jelówką”—około 10 ha 6812 m.2.

Wież Łyse, gminy Łyse, pow. Kolneńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Łyse z 11 listopada 1925 roku, Walentego Sokołowskiego, Ignacego Karczmarczyka, Juljana Pisarka i innych, w

liczbie 10, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Łyse—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Łyse, gminy Łyse, powiatu Kolneńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty ukazowe, objęte tabelą nadawczą wsi Łyse, za wyłączeniem około 106 ha, przyłączonych do obszaru scalenia wsi Lipniki decyzją Okręgowej Komisji Ziemskiej z 14 października 1925 roku, obszaru około 1462 ha 7613 m.2.

b) grunty parafii rzymsko-katolickiej Łyse około 20 ha.

3. Dołączyć do powyższego obszaru scalenia:

a) grunty lasów państwowych pod zarządem Nadleśnictwa Lipniki obszaru około 606 ha;

b) część gruntów jednostki administracyjnej wsi Dęby, gminy Łyse, powiatu Kolneńskiego, należąca do gospodarzy:

Deptuła Stanisław	5.00	
Kosuda Ludwik	8.00	
Deptuła Walenty	18.00	
Kobuz Franciszek	5.00	
Kosuda Konstanty	0.30	
Kowalczyk Stanisław	4.00	
Kowalczyk Teofil	0.40	
Pliszka Apolinary	2.00	
Pliszka Rozalja	0.30	43.00

c) część gruntów jednostki administracyjnej wsi Tyczek-Noski, gminy Łyse, powiatu Kolneńskiego, należąca do gospodarzy:

Smigiel Stanisław	0.70	
Nosek Teofil	0.70	
Nosek Stanisław	0.60	
Wspólnota gromadzka	1.00	3.00

d) część gruntów jednostki administracyjnej wsi Serafin, gminy Turośl, powiatu Kolneńskiego, należąca do gospodarzy:

Nicewicz Franciszek	
Bałyga Jan	
Bączek Teofil	
Bączek Aleksander	
Mrówka Franciszek	
Dąbrowski Władysław	
Dąbrowska Anna	
Szczesny Stanisław	
Szczesny Seweryn	
Bałyga Szczepan	
Bałyga Walenty	
Bałyga Teofil	
Piankowski Aleksander	
Piankowski Franciszek	
Piankowski Stanisław	
Lipka Józef	
Kiernorek Stanisław	
Spidka Jan	
Krzynówek Franciszek	
Bačławski Aleksander	
Półtorak Stanisław	
Orzelek Józef	
Zakrzewski Stanisław	
Dąbrowski Józef	
Łazarczyk Walenty	
Piotrowski Józef	
Krzynówek Teofil	
Zapers Stefan	
Smigiel Łukasz	
Smigiel Stanisław	
Krzynówek Szczepan	

Krzynówek Stanisław
Zakrzewski Ignacy
Marciniczyk Ignacy
Zubrowski Józef
Krzynówek Józef
Chrostowski Michał 86.00

e) część gruntów jednostki administracyjnej wsi Wejda, gminy Łyse, powiatu Kolneńskiego, należąca do gospodarzy:

Bednarczyk Józef	2.00	
Ruszczyk Franciszek	2.50	
Bednarczyk Faustyn	2.50	
Graszczyk Ignacy	2.00	
Kuliś Jan	3.00	
Bednarczyk Stanisław	2.00	14.00

f) część gruntów jednostki administracyjnej wsi Wenecja, gminy Turośl, powiatu Kolneńskiego, należąca do gospodarzy:

Bałyga Stanisław	0.40	
Smigiel Stanisław	0.40	
Kowalczyk Seweryn	0.40	
Gadomski Józef	0.40	
Siwik Seweryn	0.40	2.00

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 2342 ha 7613 m.2, został uwidoczniony na szkicu, dołączonym do akt sprawy i podpisanym przez mierniczego upoważnionego, p. Stanisława Westerskiego.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Zalesie-Stare i wieś i majątek Wólka Zaleska, gm. Topczewo, powiatu Bielskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Zalesie-Stare, Jana Zaleskiego, Jana Karczewskiego i innych, w liczbie 7-miu z dnia 4.I.1925 r. oraz wniosek właściciela majątku Wólka-Zaleska, Jana Telatyckiego z dnia 17.XI.1923 r. o wdrożenie postępowania scaleniowego zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostek administracyjnych wsi Zalesie-Stare i Wólka-Zaleska, gminy Topczewo, powiatu Bielskiego, w skład którego wejdą grunty szlacheckie i nadziałowe wsi Zalesie-Stare o obszarze 548.1700 ha i Wólka-Zaleska w ilości 81.0500 ha oraz grunty majątku Wólka-Zaleska obszaru 300 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący 929.2200 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—grunty wsi Olszewek, Ołędzkie i Zanie, z południa grunty parafii Topczewo i las rządowy, ze wschodu—grunty wsi Liza i Sieski i z zachodu—grunty wsi Wólka-Pietkowska, Topczewo-Stare, Topczewo-Nowe i Moskwino.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Leszczanie, gminy Suchowola, powiatu Sokólskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Leszczanie, Antoniego Antonowicza, Konstantego Kotowskiego i innych w liczbie 15-tu, z dnia 19 sierpnia 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Leszczanie, gminy Suchowola, powiatu Sokólskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe pomienionej wsi, obszaru około 253 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia,

obejmujący około 253 ha, położony jest w granicach następujących:

Dział I-szy: z północy—grunty wsi Grodziska, z południa—grunty wsi Pokosno i Okopy, ze wschodu—grunty wsi Pokosno i z zachodu—grunty wsi Landarszczyzna i Leśniki.

Dział II-gi: z północy—rzeka Biebrza, z południa—grunty powiatu Białostockiego, ze wschodu—grunty wsi Pięciowłoki, wsi Kiersnówka i wsi Landarszczyzna i z zachodu—grunty wsi Grzemiaczka i wsi Leśniki.

3. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Zawady, gminy Choroszcz, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Zawady, Jana Dziakowskiego, Jakóba Hrycewskiego i innych w liczbie 14-tu, z dnia 4 listopada 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Zawady, gminy Choroszcz, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe pomienionej wsi obszaru około 523 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 523 ha, położony jest w granicach następujących: Dział I szy: z północy—grunty wsi Gajowniki, z południa—grunty wsi Baciuty, ze wschodu grunty wsi Baciuty i z zachodu—grunty wsi Topilec, łąki państwowe i grunty parafii prawosławnej Topilec.—Dział II-gi: z północy—grunty wsi Parasłów, z południa i wschodu—grunty wsi Baciuty i z zachodu—rzeka Naręwa.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie na całym opisanym wyżej obszarze.

9 września 1926 roku:

Wież Wesołowo, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Wesołowo, Tadeusza Andrzejczyka, Władysława Bryzgly i innych w liczbie 8, z dnia 19 lipca 1926 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach pomienionej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Wesołowo, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe pomienionej wsi obszaru około 232 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w następujących granicach: od południa—wieś Więzowna, od północy—wieś Kirejewszczyzna, od wschodu—wieś Jurzydyka i od zachodu—wieś Więzowna i kol. Żywny.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Komaszówka, gminy Sztabin, powiatu Augustowskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Krasnybór, Karola Rutkowskiego, Jana Gorlewskiego i Wincenego Wierzbickiego, posiadających grunty we wsi Komaszówka, z dnia 21 czerwca 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach tej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Komaszówka, gminy Sztabin, powiatu Augustowskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe pomienionej wsi, obszaru około 115 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia po-

łożony jest w następujących granicach: od południa — wsi Lebedzin, Sciokła i Krasnybór, od północy — las państwowy Nadleśnictwa Krasne i grunty państwowe majątku Jastrzębna, od wschodu — łąki Sidra i od zachodu — wieś Lebedzin Dworny.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Kirejewszczyzna, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Kirejewszczyzna, Walerjana Wysockiego, Kazimierza Żywno i innych, w liczbie 6, z dnia 14 stycznia 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach pomienionej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Kirejewszczyzna, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe pomienionej wsi, objęte aktem nadawczym, obszaru około 145 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w następujących granicach: od południa — wieś Wesołowo, od północy — wieś Miedzianowo, od wschodu — wieś Małyszówka i od zachodu — kolonia Sosnowskiego i Kuncewicza.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

10 września 1926 roku:

Wież Leman, gminy Turośl, powiatu Kolneńskiego.

1. Wniosek mieszkańców wsi Leman z dnia 25.VIII.1925 roku, Józefa Krupki, Jana Czyża, Dominika Ruszczyka, Rocha Koszewskiego i Franciszka Pupka, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Leman — zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia, do którego wejdą:

a) jednostka administracyjna wieś Leman w składzie gruntów, objętych tabelą nadawczą wsi Leman, obszaru około 956 ha 4475 m.²;

b) lasy państwowe Nadleśnictwa Kolneńskiego, obszaru około 360 ha;

c) łąki państwowe Nadleśnictwa Kolneńskiego, obszaru 55 ha.

3. Nakazać postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 1377 ha 4475 m.² (około tysiąca trzystu siedemdziesięciu siedmiu hektarów 4475 m.²), znajduje się w następujących granicach: od północy — Prusy Wschodnie; od wschodu — grunty wsi Zimna, łąki państwowe Nadleśnictwa Kolneńskiego pod nazwą „Staw Lemański” i lasy państwowe; od południa — łąki wsi Nowa-Ruda i łąki państwowe Nadleśnictwa Kolno pod nazwą „Staw Noworudzki”; od południowego zachodu — grunty wsi Ksepki i od zachodu — las państwowy i grunty wsi Ksepki.

Wież Gałązki-Milewo, gminy Grabowo, powiatu Szczuczynskiego.

1. Wniosek mieszkańców wsi Gałązki-Milewo z dnia 1 sierpnia 1925 r. Milewskiego Ksawerego, Przyborowskiego Gracjana, Wojsława Aleksandra i innych w liczbie 7-miu, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Gałązki-Milewo — zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wieś Gałązki-Milewo, gminy Grabowo, powiatu Szczuczynskiego — w składzie gruntów:

a) drobnoszlacheckich, niezapisanych do hipoteki obszaru około 120,5 ha;

b) hipotecznych, zapisanych do księgi dóbr Gałązki-Milewo lit. B, obszaru około 3 ha;

c) hipofecznych, zapisanych do księgi dóbr „Gałązki-Milewo lit. C”, obszaru 2,5 ha.

3. Nakazać postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 126 ha, znajduje się w następujących granicach: od wschodu — grunty wsi Kurki, od południa — grunty wsi Chelchy, od zachodu — grunty wsi Milewo i od północy — Prusy Wschodnie.

Wież Mieczki-Sucholaszczki i Pieniązki, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Mieczki Sucholaszczki z dnia 30 września 1924 roku: 1) Franciszka Dobrzyckiego, 2) Piotra Cwaliny i 3) Apolinarego Włodkowskiego, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Mieczki-Sucholaszczki — zatwierdzić.

2. Wniosek gospodarzy wsi Pieniązki z dnia 15 lutego 1926 roku, Józefa Kołakowskiego, Franciszka Porowskiego, Juliana Mieczkowskiego i innych w liczbie 6-ciu, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Pieniązki — zatwierdzić.

3. Ustalić obszar scalenia z dwóch jednostek administracyjnych:

1) Wieś Mieczki-Sucholaszczki, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego, w składzie:

a) gruntów hipotecznych pod nazwą Mieczki-Sucholaszczki litera A, obszaru około 110 ha 2947 mtr.²;

b) gruntów drobnoszlacheckich niehipotecznych obszaru około 192 ha 7053 mtr.²;

2) Wieś Pieniązki, gminy Stawiski, powiatu Kolneńskiego, w składzie: gruntów drobnoszlacheckich niehipotecznych obszaru około 151 ha 4400 mtr.².

4. Nakazać postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

5. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 454 ha 440 mtr.², znajduje się w następujących granicach: od wschodu — grunty wsi Mieczki-Czarne i wsi Olszewo-Góra, od południa — grunty wsi Olszewo-Góra i Olszewo-Małe, od południo-zachodu — grunty wsi Jurzec-Szlachecki, od północo-zachodu — grunty wsi Rostki i od północy — grunty wsi Żelazki, wsi Bagienice i wsi Borawskie.

30 września 1926 roku:

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Łomży z dnia 18 lipca 1925 roku N. 1877 o rozszerzenie obszaru scaleniowego wsi Krajewo-Borowe, ustalonego orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Białymstoku z dnia 19 maja 1922 roku, przez włączenie części gruntów ze wsi Krajewo-Stare, obszaru 5,9152 ha — zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Krajewo-Borowe, gminy Długoborz, powiatu Łomżyńskiego, w skład którego wejdą grunty drobnoszlacheckie obszaru około 255 ha.

3. Dołączyć do powyższego obszaru scalenia część gruntów, położonych w ograniczeniu wsi Krajewo-Stare, a należących do gospodarzy:

Wsi Krajewo-Borowe

Jana Sasinowskiego.	0,4054 ha
Marcina Sasinowskiego	0,5668 ha
Leona Krajewskiego.	0,2129 ha
Feliksa Danowskiego.	1,4804 ha
Feliksa, Jana i Heleny Sasinowskich.	1,5356 ha
Franciszka, syna Antoniego Krajewskiego	0,0746 ha
Sukcesorów po Janie Krajewskim.	0,1640 ha
Tomasza Zaluski.	0,7746 ha

Wsi Krajewo-Ćwikły:

Piotra Modzelewskiego.	0,7009 ha
------------------------	-----------

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 260 ha 9152 mtr.², położony jest w granicach następujących: z południa — grunty wsi Krajewo-Łętowo, z zachodu — las państwowy, z północy — grunty wsi Krajewo-Ćwikły i Zakrzewo-Stare i ze wschodu — grunty wsi Krajewo-Stare.

Osada Myszyniec, gminy Myszyniec, powiatu Ostrołęckiego.

1. Wniosek gospodarzy osady Myszyniec z 27 kwietnia 1925 roku, Sokolowskiego Ignacego, Krauzego Jana, Gąski Władysława i innych w liczbie 8-miu, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach osady Myszyniec — zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z jednej jednostki administracyjnej — osada Myszyniec, w skład którego wejdą: I — grunty włościańskie ukazowe: 1) objęte aktem nadawczym na osadę Myszyniec obszaru około 961 ha 2217 mtr.²; 2) objęte aktem nadawczym na posesję Myszyniec, obszaru około 106 ha 1423 mtr.²; II — grunty, znajdujące się w ograniczeniu osady Myszyniec, nie mające urzędzonej hipoteki i niezapisane w akcie nadawczym, obszaru około 4,5 ha.

3. Nakazać jednoczesne postępowanie na całym opisanym wyżej obszarze.

Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 1071 ha 8640 mtr.², znajduje się w następujących granicach: z północy — grunty wsi Myszyniec-Stary, Wólkowo i Zabrodzie, ze wschodu — grunty wsi Wydmusy i Drażek, z południa — las państwowy Nadleśnictwa Myszyniec i grunty wsi Białusny-Lasek oraz Wydmusy, z zachodu — grunty wsi Browary i las państwowy Nadleśnictwa Myszyniec.

20 października 1926 roku:

Wież Słojniki, gminy Sokółka, powiatu Sokólskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Słojniki, Józefa Borysiewicza, Macieja Trochima i innych w liczbie 13-tu, z dnia 8 czerwca 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Słojniki, gminy Sokółka, powiatu Sokólskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym wsi Słojniki, obszaru około 497 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia składa się z pięciu działów, położonych w granicach, oznaczonych na planie gruntów wsi Słojniki, sporządzonym w roku 1854 przez geometrę rządowego Zochowskiego.

4. Nakazać postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Czerwone, gminy Czerwone, powiatu Kolneńskiego.

1. Wniosek Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Kolnie z dnia 1 października 1926 roku za N. 2715 o rozszerzenie obszaru scalenia gruntów wsi Czerwone, gminy Czerwone, powiatu Kolneńskiego — zatwierdzić.

2. Dołączyć do obszaru scalenia gruntów wsi Czerwone, ustalonego orzeczeniami Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 30 października 1924 roku i 15 kwietnia 1926 roku, następujące grunty państwowe Nadleśnictwa Kolneńskiego:

a) część łąk państwowych, położonych na lewym brzegu kanału Turoślańskiego w miejscowości „Obroki”, obszaru około 16 ha;

b) część lasów państwowych Nadleśnictwa Kolno obszaru około 40 ha 9220 mtr.².

3. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wieś Czerwone i części gruntów państwowych Nadleśnictwa Kolno, w skład którego wejdą:

a) grunty ukazowe, objęte tabelą nadawczą wsi Czerwone, obszaru około 1890 ha 1278 mtr.²;

b) grunty hipoteczne pod nazwą „Folwark Czerwone”, obszaru około 50 ha;

c) grunty państwowe w ograniczeniu Nadleśnictwa Kolno, obszaru około 139 ha 1800 mtr.².

4. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 2079 ha 3078 mtr.², składa się z dwóch kompleksów:

a) z głównego, położonego w granicach: z południa — grunty wsi Zabiele, z zachodu — grunty wsi Koziół, z północy — grunty wsi Wincenta i Gromadzin-Stary, ze wschodu — grunty miasta Kolno;

b) z dodatkowego — łąk w miejscowości „Obroki”, odległych około 10 klm. w kierunku południowo-zachodnim od wsi Czerwone, w granicach: z południa — kanał Turoślański, z zachodu — łąki wsi Bączki, z północnego wschodu — łąki wsi Waszki, z północy i wschodu — łąki wsi Trzczańskie.

Wież Ostrowie, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Ostrowia, Aleksandra Raduchy, Michała Marcińczyka i innych w liczbie 10, (bez daty) o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Ostrowia, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, wykazane w akcie lustracyjnym wsi Ostrowia, obszaru około 600 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w granicach następujących: z północy — grunty wsi Kropiwna, z południa — wsi i majątku Harasimowicze, ze wschodu — wsi Hilmony i z zachodu — wsi Grabowo.

4. Nakazać postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Brzozowo, gminy Dąbrowa, powiatu Sokólskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Brzozowo, Bolesława Sutuly, Franciszka Mieziako i innych w liczbie 29-ciu, z dnia (bez daty) o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Brzozowo, gminy Dąbrowa,

powiatu Sokólskiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym wsi Brzozowo, obszaru około 688 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 688 ha, położony jest w granicach następujących: z północy—grunty wsi Jasienówka, z południa—wsi Krugło, ze wschodu—wsi Stok i Grodziszczany i z zachodu—wsi Suchadolina i Wiązówka.

4. Nakazać postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Rutkowskie-Duże i Małe, gminy Dolistowo, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Rutkowskie-Duże, Wacława Rudziewicza, Adolfa Gilewskiego i innych w liczbie 19, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostek administracyjnych wsi Rutkowskie-Duże i Rutkowskie-Małe, gminy Dolistowo, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym obszaru około 40 ha, szlacheckie obszaru około 393 ha, oraz dokupione z majątku Rutkowskie, obszaru około 115 ha i część gruntów gospodarzy wsi Białosuknie, położonych w ograniczeniu wsi Rutkowskie-Duże i Małe o obszarze około 20 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 568 ha, położony jest w granicach: z południa—wieś Mociesz, z północy—wieś Szpakowo, ze wschodu—wieś Bagno i Jazwiły, z zachodu—wieś Białosuknie.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

10 listopada 1926 roku:

Wież Brzozowo, gminy Lachowo, powiatu Szczuczyńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Brzozowo, Stanisława Nieszaty, Mateusza Chilińskiego i innych w liczbie 4, z dnia 28 lipca 1926 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednej jednostki administracyjnej wsi Brzozowo, gminy Lachowo, powiatu Szczuczyńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty, objęte tabelą likwidacyjną na wieś Brzozowo (część Bronisławy Białosukni) obszaru około 234 ha 4463 mtr.²;

b) grunty, objęte tabelą likwidacyjną na wieś Brzozowo (część Leopolda Wykowskiego) obszaru około 17 ha 4959 mtr.²;

c) grunty, objęte tabelą likwidacyjną na wieś Brzozowo (część Edwarda Zaruskiego) obszaru około 17 ha 4959 mtr.²;

d) grunty drobnoszlacheckie, nie mające urzędzonej hipoteki, obszaru około 20 ha.

Do powyższego obszaru scaleniego nie wejdzie las obszaru około 45 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 244 ha 4381 mtr.², położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Wykowo, z zachodu—granica Prus Wschodnich, z północy—grunty wsi Brzózki i ze wschodu—grunty wsi Okurowo-Olszewo.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Jasionóweczka, gminy Kalinówka, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Jasionóweczka, Antoniego Frackiela, Stanisława Rzepeckiego, Bronisława Mosieja, Florjana Bartnika i innych w liczbie 25-ciu, z dnia 1 października 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Jasionóweczka, gminy Kalinówka, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, wykazane w akcie wykupu na wieś Jasionóweczka, obszaru około 487 ha, oraz z gruntów, które będą otrzymane przez uczestników scalenia w toku postępowania scaleniowego w myśl art. 7 cyt. Ustawy z tytułu podziału wspólnoty ogólnej wsi Jasionóweczka wsiami Kamionka i Słomianka.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, składający się z trzech działów, położony jest w granicach następujących:

Dział I-szy: z północy—grunty wsi Słomianka, z południa—grunty miasteczka i rozparcelowanego majątku Jasionówka, ze wschodu i zachodu—grunty rozparcelowanego majątku Jasionówka.

Dział II-gi: z północy—grunty miasteczka Jasionówka, z południa i wschodu grunty rozparcelowanego majątku Jasionówka i z zachodu—grunty miasteczka i rozparcelowanego majątku Jasionówka.

Dział III-ci: z północy—grunty rozparcelowanego majątku Wroceń, z południa i wschodu—grunty wsi Słomianka i z zachodu—grunty rozparcelowanego majątku Jasionówka i wsi Kamionka.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Boratyniec-Lacki, gminy Siemiatycze, powiatu Bielskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Boratyniec-Lacki, Karola Porzezińskiego, Karola Boratynskiego, Józefa Wojtkowskiego, Wacława Kamińskiego i innych w liczbie 7-miu, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostek administracyjnych wsi Boratyniec-Lacki, gminy Siemiatycze, powiatu Bielskiego, w skład którego wejdą grunty szlacheckie wsi Boratyniec-Lacki obszaru około 167 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w granicach następujących: z północy—grunty majątku Altejn, z południa i zachodu—grunty wsi Boratyniec-Ruski i ze wschodu—grunty wsi Szezszenie i Hałasówka.

4. Nakazać postępowanie scaleniowe na opisanym wyżej obszarze.

Wież Tyszki-Wądołowo i Wszebory, gminy Lachowo, powiatu Szczuczyńskiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Tyszki-Wądołowo Adama Wszeborowskiego, Józefa Nerkowskiego i innych w liczbie 13-tu, oraz wniosek gospodarzy wsi Wszebory, Marcelego Kamińskiego, Wacława Wszeborowskiego i innych w liczbie 16-tu, z dnia 11 marca 1926 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższych wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów dwóch jednostek administracyjnych wsi Tyszki-Wądołowo

i Wszebory, gminy Lachowo, powiatu Szczuczyńskiego, w skład którego wejdą:

a) grunty drobnoszlacheckie wsi Tyszki-Wądołowo, obszaru około 460 ha;

b) grunty drobnoszlacheckie wsi Wszebory, obszaru około 119 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący około 579 ha, położony jest w granicach następujących: z południa—grunty wsi Tyszki-Łabno i Gromadzyn-Stary, z zachodu—grunty wsi Bagienice, z północy—grunty wsi Kielcze i ze wschodu—grunty wsi Lachowo.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

M. Knyszyn z przedmieściami Grądy, Poniklica i Wodźiłówka, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy miasta Knyszyna z przedmieściami Grądy, Poniklica i Wodźiłówka, Konstantego Daniszewskiego, Feliksa Dworanczyka, Ignacego Stasiewicza, Wincentego Chodorowskiego i innych w liczbie 27-miu, o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższego miasta zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej miasta Knyszyna z przedmieściami Grądy, Poniklica i Wodźiłówka, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty mieszczan rolników miasta Knyszyna obszaru około 1505 ha, nadziałowe, objęte aktem nadawczym na wieś Wodźiłówka, obszaru około 196 ha, grunty rzymskokatolickiej parafii Knyszyn obszaru około 6 ha, b. parafii prawosławnej około 91 ha i Magistratu miasta Knyszyna około 25 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący ogółem około 1823 ha i składający się z trzech działów, położony jest w granicach następujących:

Dział I-szy: z północy—grunty wsi Czechowizna, jezioro Zygmunta Augusta, grunty wsi Jaskra, Zofjówka, majątku Knyszyn i lasy Państwowego Nadleśnictwa Knyszyn, z południa—grunty majątku Knyszyn i grunty dawnej „Popówki”, obecnie Państwowe, ze wschodu—las Państwowego Nadleśnictwa Knyszyn i z zachodu—grunty wsi Zastocze i Lewonie. Dział II-gi: z północy, południa, wschodu i zachodu—grunty wsi Lewonie. Dział III-ci: z północy—grunty wsi Zastocze, z południa—wsi Przytulanka, ze wschodu—wsi Nowiny-Kasjerskie i Lewonie i z zachodu rzeka Biebrza.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

1 grudnia 1926 roku:

Wież Ponikiew-Duża, gminy Goworowo, powiatu Ostrołęckiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Ponikiew-Duża, Franciszka Szczepańskiego, Stanisława Witkowskiego i innych w liczbie 13-tu, z dnia 12 lipca 1925 r. o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia gruntów z jednej jednostki administracyjnej wsi Ponikiew-Duża, gminy Goworowo, powiatu Ostrołęckiego, w skład którego wejdą: a) grunty, objęte tabelą likwidacyjną na wieś Ponikiew-Duża obszaru około 206 ha 0701 mtr.²; b) grunty zaserwitutowe, otrzymane z folwarku Ponikiew-Duża, dóbr Szczawin, na mocy orzeczenia Okręgowej Komisji Ziemskiej w Białymstoku z dnia 29-go września 1926 roku obszaru

134 ha 0084 mtr.²; c) grunty, które ewentualnie będą przeznaczone przez Ministra Reform Rolnych na uzupełnienie gospodarstw karłowatych we wsi Ponikiew-Duża.

Wież Dulkowiszczyna, gminy Kurjanka, powiatu Augustowskiego.

1. Wniosek mieszkańców wsi Kurjanka, Jana i Józefa Bućko, z dnia 25 kwietnia 1924 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wsi Dulkowiszczyna zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów obecnie należących do uczestników scalenia, a mianowicie: a) objętych tabelą likwidacyjną na wieś Dulkowiszczyna o obszarze około 215,978 ha;

b) z gruntów tak zwanego folwarku Dulkowiszczyna, wchodzącego w skład majątku Lipsk-Murowany i posiadającego też nazwę hipoteczną o obszarze około 90,24 ha;

c) z gruntów hipotecznych pod nazwą Lipsk-Murowany, nabytych przed wojną z majątku Lipsk-Murowany przez wszystkich gospodarzy wsi Dulkowiszczyna, o obszarze 83,19 ha;

d) z gruntów hipotecznych pod nazwą Lipsk-Murowany, nabytych po wojnie przez Antoniego Citko, Piotra Citko, Franciszka Kuleszę, Józefa Kuleszę, Jana Kuleszę i Antoniego Rakusa z majątku Lipsk-Murowany, o obszarze około 35,05 ha; oraz z gruntów, które ewentualnie będą otrzymane przez uczestników scalenia w toku postępowania scaleniowego na skutek likwidacji serwitutów, ciążących na dobrach ziemskich Lipsk-Murowany i z tytułu kupna przy parcelacji majątku Lipsk-Murowany.

22 grudnia 1926 roku:

Wież Kalinówka-Królewska, gminy Kalinówka, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Kalinówka-Królewska, Piotra Karpowicza, Piotra Wojtacha i innych w liczbie 54, z dnia 28 sierpnia 1925 roku o wdrożenie postępowania scaleniowego na gruntach wymienionej wsi—zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Kalinówka-Królewska, gminy Kalinówka, powiatu Białostockiego, w skład którego wejdą grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym, obszaru około 1300 ha, oraz dokupione z majątku Starowola, obszaru około 43 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia, obejmujący ogółem około 1343 ha, składa się z 3-ch działów i położony jest w następujących granicach: Dział I-szy: od południa, północy i wschodu—grunty majątku Starowola, od zachodu—grunty wsi Wojtowce, Kalinówka-Kościelna i Kropiwnica. Dział II-gi: od południa—uroczysko Gine, od północy—łaki wsi Kropiwnica, od wschodu—łaki państwowe i wsi Budy i od zachodu—rzeka Biebrza. Dział III-ci: od południa i zachodu—rzeka Dybła, od północy—łaki wsi Jaświły i od zachodu—wsi Klewianka i Mociesz.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie na całym opisanym wyżej obszarze.

Wież Szpakowo, gmina Kalinówka, powiatu Białostockiego.

1. Wniosek gospodarzy wsi Szpakowo, Franciszka Klima, Macieja Wróbla, Pawła Purty i innych, w liczbie 16, z dnia 30 listopada 1925 roku o wdrożenie

zenie postępowania scaleniowego na gruntach powyższej wsi zatwierdzić.

2. Ustalić obszar scalenia z gruntów jednostki administracyjnej wsi Szpakowo, gminy Kalinówka, powiatu Białostockiego, w skład którego wejda grunty nadziałowe, objęte aktem nadawczym w ilości około 870 ha.

3. Ustalony w ten sposób obszar scalenia położony jest w granicach, wykazanych na planie, sporządzonym w roku 1901 przez geometrę b. Zjazdu Sędziów Pokoju w Białymstoku.

4. Nakazać jednoczesne postępowanie scaleniowe na całym opisanym wyżej obszarze.

19.

Okręgowy Urząd Ziemski w Grodnie podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Grodnie na posiedzeniu swem w dniu 15 czerwca 1927 r. postanowiła:

1) Wniosek gospodarzy wsi Kraski, gminy Podoroskiej, powiatu Wołkowyskiego z dnia 14 marca 1927 r. w sprawie scalenia ich gruntów zatwierdzić;

2) Ustalić obszar scalenia o ogólnej przestrzeni około trzystu osiemdziesięciu dwóch hektarów, składający się z gruntów:

a) ukazowych wsi Kraski około 115 ha;
b) nabytych przez poszczególnych gospodarzy wsi Omszary z maj. Kraski około 28 ha;
c) około 7 ha łąk z maj. Kraski, własność Przemysława Sichenia;

d) około 76 ha z uroczysk Wasilewsczyzna i Brzezina, wchodzących w skład maj. Kraski, własność Przemysława Sichenia i
e) około 42 ha z maj. państwowego (b. osada cerkiewna) Godorosk.

Orzeczenie powyższe uprawomocniło się z dniem 19 września 1927 r.

20.

Walne Zgromadzenie Połączonych Wydziałów Sądu Apelacyjnego w Wilnie na posiedzeniu w dniu 10 października 1927 r. zatwierdziło postanowienie Ogólnego Zebrania Połączonych Wydziałów Sądu Okręgowego w Grodnie z dnia 25 czerwca 1927 r. o powołanie na stanowisko Sędziego Honorowego tego Sądu p. Emeryka-Augusta-Wojciecha Hutten-Czapskiego.

Prezes Sądu Okręgowego w Grodnie
(—) K. Giedroyc.

21.

Wydział Hipoteczny przy sądzie Pokoju w Szczuczynie obwieszcza, że na dzień 15 lutego 1928 roku wyznaczony został termin pierwiastkowej regulacji hipoteki gruntów wsi „Kacprowo”, gminy Bogusze, Star. Szczuczynskiego, objętych projektem scalenia, zatwierdzonym uprawomocnionem orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej z dnia 21 października 1926 roku. Stan nowego posiadania tych gruntów zgodnie z rejestrem poscaleniowym przedstawia się następująco:

Nr. kol.	Imię i nazwisko właściciela lub posiadacza kolonji	Ogólny obszar w met.
1	Jan i Salomea, małż. Danowscy	14,6343
2	Aleksander Krasiński	17,3155
3	Antoni i Klementyna małż. Szymanowscy	13,3344
4	Kajetan Krasiński	8,1950
4a	Konstanty Krasiński	8,1436
5	S-cy po Adamie Konopce	20,7046
6	S-cy Franciszka Karwowskiego, Józefa Karwowska i Franciszek Karwowski	11,7474
7	S-cy po Janie i Józefie Glinkach, Teofil i Zofja, małżonkowie Glinka	9,3237
8	S-cy po Janie Kadlubowskim	12,3996
9	Feliks Mścichowski	7,5658
10	Józef i Antonina, małż. Kozłowscy	12,4090
11	S-cy po Ant. Czaplickim i Stanisława Czaplicka	12,9533
12	S-cy Apolinarego Mścichowskiego	17,1037
13	S-cy Wiktora Smolińskiego	10,5070
14	Hilary Slicner	3,4494
15	S-cy Jana Odoleckiego	3,3287
16	Józef Odolecki	0,2637
17	Wojciech i Władysław, małż. Czapliccy	4,0816
18	S-cy po Jakóbie Blaut i Marianna Blaut	0,6977
19	Feliks i Rozalja, małż. Odoleccy	11,5796
20	Józefa Zakrzewska	18,0102
21	Leon Surawski	18,5479
22	Józef i Aleksandra małż. Pezanowscy	14,8775
23	Franciszek Ornowski	22,4671
24	Aleksander Niedźwiedzki i S-cy po Andrzeju Łowczyńskim	24,4173
25	Jan i Anna, małż. Waszkiewicz	13,0303
26	Piotr i Bronisława, małż. Waszkiewicz, i Antonina Niecikowska	15,9732
27	Michał Kiluk	18,8396
28	Roman i Helena, małż. Dąbrowscy	17,2334
29	Józef Brodowski i Anna Modzelewska	3,8008
30	Marcel i Bronisława, małż. Klimaszewscy	2,8665
31	Michalina Czarnecka	4325
32	Józef Szumski	2,6754
33	Marianna i Nikodym Lenda	4,0644
34	S-cy po Janie Turowskim	1,7434
35	Wincenty Gleba	4,8895
36	Karol Ardyński	1,2617
37	S-cy po Macieju Barcelu	1,2383
38	S-cy Franciszka Zebrowskiego	1,9256
39	Marianna Dąbrowska	2,0287
40	Józef Czaplicki, syn Leona	4899
41	Marianna Falicka	8576
42	Marianna Slicner	1,2854
43	Feliks Slicner	0,0407

We wspólnym posiadaniu wyżej wymienionych właścicieli pozostaje parcela szkolna, oznaczona na planie Nr. 44, o powierzchni 4086 mtr.² i zwirowisko, oznaczone na planie Nr. 45 o powierzchni 1092 mtr.²

Osoby interesowane winny zgłosić w oznaczonym wyżej terminie swoje prawa do pomienionych gruntów w Wydziale Hipotecznym w Szczuczynie Białostockim pod skutkami prekluzji z art. 154 i 160 Ust. Hip. z r. 1818.

Piekarowicz

Pisarz Wydziału Hipotecznego przy Sądzie Pokoju w Szczuczynie.

22.

Wydział Hipoteczny przy Sądzie Pokoju w Szczuczynie obwieszcza, że na dzień 22 lutego 1928 roku wyznaczony został termin pierwiastkowej regulacji hipoteki gruntów wsi Nieciki-Kamienny-Stok, gminy Wasosz, starostwa Szczuczynskiego, objętych

projektem scalenia, zatwierdzonym uprawomocnionem orzeczeniem Okręgowej Komisji Ziemskiej w Białymstoku, z dnia 29 kwietnia 1925 roku i Głównej Komisji Ziemskiej w Warszawie z dnia 29 maja 1926 r.

Stan nowego posiadania tych gruntów zgodnie z rejestrem poscaleniowym przedstawia się następująco:

Nr. kol.	Imię i nazwisko właściciela lub posiadacza kolonji	Ogólny obszar w met.
1	S-cy Jana Karwowskiego	5,8540
2	S-cy Maksymiljana Kozikowskiego	7,8469
3	Franciszek Dziegielewski	9,3256
4	Bolesław Rutkowski	17,1150
5-6	Jan Obrycki-syn i Jan Obrycki-ojciec	9,5489
7	Franciszek Chrzanowski, Antonina Gardocka	33,7038
8	Franciszek Niecikowski	11,4723
9	S-cy Apolinarego Górskiego i Romuald Karwowski	19,5301
10	Franciszek Grądzki	14,1431
11	Kleofas Grabowski	6,8224
12	Jan Mroczkowski	14,1598
13	Franciszek Kielczewski	3,2704
14	Konstanty Kurkowski	15,3092
15	Franciszek Kosiński	10,7230
16	Kazimierz Dąbrowski i siostra Adela Modzelewska	28,6597
17	S-cy Aleksandra Kosińskiego	13,6846
18	Józef, syn Józefa, Kosiński	10,5339
19	Józef Niecikowski	16,2232
20	Władysław Niecikowski	17,2348
21	S-cy Jana Truszkowskiego	13,3005
22	Jan Łepicki	13,6362
23	Szczepan Skrocki	12,0922
24	S-cy Franciszka Kosińskiego	7,2560
25	S-cy Karola Mroczkowskiego	5,7209
26	Jan Gutowski	13,5725
27	S-cy Franciszka Gutowskiego	7,0649
28	Józef Wiszowaty	17,0929
29	S-cy Mateusza Skrockiego	19,8856
30	Adolf Dziegielewski	20,1997
31	Franciszek Obrycki	11,4126
32	Aleksander Duchnowski i żona Juljanna	6,3471
33	S-cy Pawła Zaborowskiego	9,3107
34	Edward Dziegielewski	23,2467
35	Adolf Górski	4,6814
36	Józef Górski	3,5930
37	Władysław Górski	10,9419
38	Adam Rogalski	9,6968
39	Witold Rogiński	6,2262
40	Franciszek Dobrzycki	0,5271
41	Czesław Niebrzydowski	0,6741
42	Marein Zambrowski	1,0743
43	S-cy Konstantego Szymanowskiego	1,3556
44	Wincenty Zalewski	0,2529

We wspólnym posiadaniu wyżej wymienionych właścicieli pozostają: zwirowisko i wadoły, oznaczone na planie Nr. 46, o powierzchni 1 ha 348 mtr.².

Osoby interesowane winny zgłosić w oznaczonym terminie swoje prawa do pomienionych gruntów w Wydziale Hipotecznym w Szczuczynie Białostockim pod skutkami prekluzji z art. 154 i 160 Ust. Hip. z r. 1818.

Piekarowicz

Pisarz Wydziału Hipotecznego przy Sądzie Pokoju w Szczuczynie.

23.

Wydział Hipoteczny Sądu Pokoju I Okręgu w Suwałkach obwieszcza, że na żądanie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Białymstoku wywołane zostały na dn. 7 marca 1928 r. do pierwiastkowej regulacji hipotecznej skomasowane grunty wsi Zdręby, gminy Wólka, powiatu suwalskiego, a w szczególności utworzone z nich kolonje: Nr. 1 Karola Lesniewskiego, Nr. 2 Józefa Ferencza, Nr. 3 spadkobierców Anny Konopko, Nr. 4 spadkobierców Macieja Sztombera, Nr. 5 spadkobierców Jana i Pauliny Sztomberów, Nr. 6 Ludwika Omiljana, Nr. 7 Jana Ferencza, Nr. 8 Katarzyny Rynko, Nr. 9 spadkobierców Jana i Marianny Sadowskich, Nr. 10 Adama Rója, Nr. 11 spadkobierców Wojciecha Konopko, Nr. 12 Kamili Rozmierskiej, Nr. 13 spadkobierców Tomasza Elińskiego, Nr. 14 Wojciecha Chlebusa, Nr. 15 spadkobierców Ewy Ejdynier, Nr. 16 spadkobierców Jana Kuczynskiego, Nr. 17 spadkobierców Mateusza Proroka, Nr. 18 Wojciecha Sakowskiego, Nr. 19 spadkobierców Jakóba Gajewskiego, Nr. 20 Piotra Kaplińskiego, Nr. 21 spadkobierców Józefa Kaplińskiego, Nr. 22 Tomasz Brodowski, Nr. 23 Jana Kosińskiego, Nr. 24 spadkobierców Marcina Konopko, Nr. 25 Franciszka Lubereckiego, Nr. 26 Pawła Dziatkowskiego, Nr. 27 Pawła Kosińskiego, Nr. 28 spadkobierców Marcina Wasilewskiego, Nr. 29 spadkobierców Aleksandra Prażnowskiego, Nr. 30 spadkobierców Antoniego i Katarzyny Skorupów, Nr. 31 Wojciecha Milewskiego, Nr. 32 spadkobierców Józefa Kaplińskiego, Nr. 33 Jana Sobola, Nr. 34 spadkobierców Andrzeja Wasilewskiego i 35 Andrzeja Mączka.

W powyższym terminie osoby interesowane winny zgłosić w kancelarii hipotecznej swoje prawa do tych gruntów, pod skutkami prekluzji z art. 154 i 160 Ust. Hipot.

P. o. Pisarza Hipotecznego
(—) W. Symonowicz.

24.

Wydział Hipoteczny Sądu Pokoju I Okręgu w Suwałkach obwieszcza, że na żądanie Okręgowego Urzędu Ziemskiego w Białymstoku wywołane zostały na dn. 12 marca 1928 r. do pierwiastkowej regulacji hipotecznej skomasowane grunty wsi Rutka-Pachucka vel Tauroszyzski gminy Krasnowo, powiatu dawniej sejneńskiego, a teraz suwalskiego, w szczególności zaś utworzone z nich kolonje: Nr. 1 spadkobierców Piotra Pachuckiego, Nr. 2 Franciszka Szymczyka, Nr. 3 Wacława Jatkowskiego, Nr. 4 spadkobierców Wincentego Pieczulisa i Nr. 5 spadkobierców Antoniego Zalewskiego.

W powyższym terminie osoby interesowane winny zgłosić w kancelarii hipotecznej swoje prawa do tych gruntów, pod skutkami prekluzji z art. 154 i 160 Ust. Hipot.

P. o. Pisarza Hipotecznego.
(—) W. Symonowicz.

25.

Donoszę, że mieszkaniec miasta Stawiski, Wolf Niedźwiadowicz, jadąc ze Szczuczyna do Stawisk, znalazł na szosie pomiędzy Łubianami a Swidra-

mi—woreczek skórzany wraz ze znajdującą się w nim gotówką—9 zł. 82 gr. oraz metryczka urodzenia, wydana przez parafię kościoła Wniebowzięcia

N. Marii P. w Białymstoku, na imię Lupińskiego Ksawerego, syna Józefa i Marii, które to dokumenty złożył w Magistracie miasta Stawiski.

26.

W Y K A Z

osób, ukaranych za przestępstwa rybackie, t. j. samowolny połów ryb przez Sądy Pokoju w okresie czasu od 1 stycznia do 1-go lipca r. b.

L. p.	Nazwisko i imię	Miejsc zamieszkania	Uwagi:	
Grzywna w wysokości 10 zł.				
1	Pietraszewski Piotr	wieś Gawrych ruda, gm. Huta,	Konfiskata dowodów rzeczowych	
2	Winkler Leon	m. Sejny		
3	Karlo Wincenty	"		
4	Grabowski Franciszek	"		
5	Korzeniecki Izidor	"		
6	Sienkiewicz Stanisław	"		
7	Struniewski Michał	"		
8	Rekuć Kazimierz	"		Krywule
9	Łabacz Konstanty	"		"
10	Romański Bronisław	"		"
11	Romański Teofil	"		"
12	Murzyn Antoni	"		"
13	Pietranis Feliks	"		Krywule
14	Misiewicz Michał	"		"
15	Matulewicz Antoni	"		"
16	Kulbacki Aleksander	Wieś Bryzgiel, gm. Szczebro-Olszanka		"
Grzywna w wysokości 20 zł.				
1	Rapczyński Wacław	wieś Sumowo, gm. Krasnopol	Sieć	
2	Nowicki Bronisław	"	"	
3	Rapczyński Wincenty	"	"	
4	Molner Bolesław	wieś Zelwa, gm. Giby	4 więcierze	
5	Namiotko Maciej	wieś i gm. Giby	4 więcierze	
6	Siemienkiewicz Antoni	"	"	
7	Pałaczanis Ignacy	"	"	
8	Romotowski Wincenty	w. Białorzeczka, gm. Giby	"	
9	Maciejunas Kazimierz	w. i gm. Krasnopol	"	
10	Korsakowski Franciszek	"	"	
11	Siergiej Stanisław	w. Piotrowa-Dąbrowa, gm. Huta	Brodnie	
12	Kuczyński Bolesław	"	"	
13	Warakowski Ludwik	w. Krzywe, gm. Huta	Sieć	
14	Bielecki Franciszek	w. Okuniowiec, gm. Huta	Sieć	
15	Burba Stanisław	"	Sieć	
16	Butkiewicz Aleksander	w. Leszczewo, gm. Huta	Sieć	
17	Orzechowski Bronisław	"	"	
Grzywna w wysokości 30 zł.				
1	Korsakowski Józef	w. Podwigrzy, gm. Huta	Siatka	
2	Czerwiński Franciszek	w. Krzywe, gm. Huta		
3	Jeromin Aleksander	"		
4	Niewulis Józef	"		
5	Mieszczyński Józef	w. Burbiszki, gm. Krasnopol, m. Sejny	Sieć Sieć Sieć	
Grzywna w wysokości 50 zł.				
1	Antoni Marteck	wieś gmina Krasnowo	Sieć	
2	Sejwa Antoni	w. Nowa-Wieś, gm. Huta	Oście	
3	Olubowicz Franciszek	w. Jegłówek, gm. Sejny	"	

194.

Ministerstwo Poczty i Telegrafów zawiadamia, że zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną: w Urz. Pocztowym Chinocze, pow. Sarny, agent. poczt. Rohotna, pow. Słonim, Berzniki, pow. Suwałki, Chociszew, pow. Kamień-Koszyński, Kuchocka Wola, pow. Pińsk, Koniawa, pow. Wilno, i Narojki pow. Bielsk-Podlaski.

195.

REJESTRACJA STOWARZYSZEŃ.

Wojewoda Białostocki zatwierdził statuty następujących stowarzyszeń (organizacji):

- 1) „Klubu obywatelskiego” w Bielsku Podlaskim reskr. z dn. 10.X. 1927 r. poz. 617.
- 2) Stowarzyszenia dobrocz. pod nazwą „Gemilus Chosed” w Myszyniu, pow. Ostrołęckiego, reskr. z dn. 14 X 1927 r. poz. 618.
- 3) Stowarz. dobrocz. pod nazwą „Gemilus Chosed” w Łomży reskr. z dnia 16.X. 1927 r. poz. 619.
- 4) „Kółka rolniczego w Kupiskach starych”, pow. Łomżyńskiego, reskr. z dn. 16.X. 1927 roku poz. 620.
- 5) „Kółka rolniczego w Podarosku”, pow. Wołkowyskiego, reskr. z dn. 19.X. 1927 r. poz. 621.
- 6) Kółka rolniczego „Snop I” w Wiznie, pow. Łomżyńskiego, reskr. z dn. 19.X. 1927 r. poz. 622.
- 7) „Towarzystwa ochotniczej straży ogniowej w Troszynie”, pow. Ostrołęckiego, reskr. z dnia 20.X. 1927 r. poz. 623.
- 8) „Podoficerskiego garnizonowego Klubu łowieckiego w Wołkowysku” reskr. z dn. 26.X. 1927 r. poz. 624.
- 9) „Rodzielskiego Koła szkolnego przy Gimnazjum 8 kl. koeduk. humanist. Wydziału pow. Sejmiku w Ostrowi-Mazow. reskr. z dn. 28.X. 1927 r. poz. 625.
- 10) Policyjnego klubu sport. „Czarna Hańcza” przy pow. Komendzie P. P. w Suwałkach reskr. z dn. 2.XI. 1927 r. poz. 626.
- 11) Stowarz. dobrocz. pod nazwą „Żydowska Kasa pożyczek bezprocentowych” w Białymstoku, reskr. z dn. 2.XI. 1927 r. poz. 627.

196.

Zagubienie dokumentów.

Zgłosili zagubienie następujących dokumentów:

- 1) Leon Gawlik, pow. Wołkowysk—dowodu osob. i książeczki wojsk (III ogł.).
- 2) Apolonja Ciesłowska, naucz. we wsi Pulsze, gm. Wyszki, pow. Bielskiego—legitymacji służbowej, Nr. 8695, wydanej przez Kuratorium Okr. Szk. Białostockiego (II ogł.).
- 3) Abram Berch, zam. w Białymstoku, ul. Fastowska Nr. 7—dowodu osob., wydany przez Starostwo Białostockie w dniu 2 kwietnia 1922 r. Nr. 41786 9049 (II ogł.).
- 4) Jan Puch, zam. w Wołkowysku, przy ul. Kościuszki 47—dowodu osob., wydany przez Starostwo Białostockie w 1922 r. (I ogł.).
- 5) Abram Pilecki, zam. w Białymstoku,

ul. Ogrodowa 7—dowodu osob., wydany przez Starostwo Białostockie w 1922 r.

6) Pejsach Chwastowski, zam. w Białymstoku, ul. Sw. Rocha 5—dowodu osob., L. 50787 9477, wydany przez Starostwo Białostockie.

7) Mordko Josipowicz, zam. w Białymstoku, ul. Sosnowa 8—dowodu osob., wydany przez Starostwo Białostockie w styczniu 1927 r.

8) Jan Zielinko, zam. we wsi Suchowólce, gm. Kleszczule, pow. Bielskiego—karty odroczeniowej z dowództwa 22 p.p. w Siedlcach (I ogł.).

9) Adela Reichel, naucz. Seminarjum żeńsk. w Grodnie—legitymacji służbowej Nr. 6.500, wydanej przez Kuratorium Okr. Szkol. Białostockiego.

10) Franciszek Kontusz, zam. w Białymstoku, ul. Fabryczna 13-a—dowodu osob., wydany przez Starostwo Białostockie.

11) Marja Mannówna, naucz. szkół powsz. pow. Bielsk-Podl.—legitymacji służbowej Nr. 3887, wydanej przez Kuratorium Okr. Szkol. Białostockiego (II ogł.).

12) Czesław Wiszowaty, syn Józefa, urodz. w 1896 r., zam. we wsi Grabowskie, gm. Grabowo, pow. Szczuczynskiego—książeczki wojsk. Nr. 63., wystawiony przez P.K.U. w Łomży w 1923 r. (I ogł.).

13) Soltys wsi Pluskałowce, gm. Brzostowica W-ka, pow. Grodzieńskiego—pieczęci podłużnej, z napisem: „Soltys gromady Pluskałowce, gm. Brzostowica” (I ogł.).

14) Urząd gm. Jezioro, pow. Grodzieńskiego, podaje do wiadomości, że w pierwszej połowie m-ca sierpnia b.r. soltys gromady Koniuchy, tut. gminy, zgubił pieczęć z napisem „Soltys gromady Koniuchy, gm. Jezioro”. Ostrzeżę się przed ewentualnymi nadużyciami (I ogł.).

15) Klaczkowska Jadwiga, zam. w Łomży przy ul. Plac Pocztowy 4—legitymacji, wydanej przez Kuratorium Okr. Szk. Białostockiego w dniu 13.VI. 27 r. Nr. 9291.

16) Elokim Dojliński, zam. w Białymstoku, przy ul. Grunwaldzkiej Nr. 35,—pozwolenia na prowadzenie fabryki odlewni żelaza, wydany przez b. Okr. Urząd Przemysłowy w Białymstoku, za liczbą Nr. 781 z dnia 22/IX 1919 roku.

17) Kazimierz Grondzki, zam. w Białymstoku przy ul. Stołecznej Nr. 15,—dowodu osobistego, wydany przez Starostwo Białostockie.

197.

RUCH SŁUŻBOWY

za czas od 1 do 31 października 1927 r.

Minister Spraw Wewnętrznych

mianował do odwołania prow. urz. adm. I kat. VI. st. sl. Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Kazimierza Siwika starostą w Augustowie dekretem z dnia 11 października 1927 r.

mianował urzędnika adm. I kat. VII. st. sl. i kierownika Starostwa w Ostrołęce Dr. Józefa Nowaka starostą w Bohorodczanach dekretem z dnia 22 października 1927 r.

mianował prow. lek. pow. VII. st. sl. Starostwa w Sokółce Dr. Ludwika Błahuszczyńskiego lekarzem powiatowym w VII. st. sl. z zastrzeżeniem art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej, dekretem z dnia 14 października 1927 r.

Sprawozdanie

ze zjazdu delegatów Pow. i Miejs. Komitetów Wych. Fiz. i Przysp. Wojsk. w dniu 17 października 1927 roku.

Zebranych w sali Magistratu m. Białegostoku przedstawicieli Pow. i Miejs. Komitetów w. f. i p. w. w osobach: przewodniczących Komitetów, inspektorów szkolnych, lekarzy pow. i sekretarzy powiatu przewodniczący zjazdu p. Wojewoda Inż. Rembowski, zaznajamiając zebranych z programem zjazdu i kładąc nacisk przedewszystkiem na skoordynowanie prac wychowania fiz. i przysposobienia wojskowego na terenie Województwa. Przewodniczący udziela głosu por. Skwarnickiemu, sekretarzowi Woj. Komitetu wych. f. i przysp. wojsk., który w referacie na temat „Ujednostajnienie metod i zakres prac Pow. i Miejs. Komitetów w. f. i p. w.” rozwinął następujące zagadnienia:

1. Podstawy wzajemnego porozumienia się.
2. Ustalenie zakresu pracy na najbliższą przyszłość.
3. Ustalenie metod realizacji idei w. f. i p. w. w szerokich masach społeczeństwa.

Analizując obecne warunki pracy, streścił por. Skwarnicki w krótkim szkicu historii rozwoju pracy w. f. i p. w. na terenie D. O. K. III. oraz udział w niej stowarzyszeń p. w. i byłych wojskowych. Też, czy należy się opuścić w obecnej pracy na stow. p. w. czy na niezależne oddziały p. w., ujął prelegent w następną formę:

W przeszłości każdego stow. p. w. jest wiele ważnych czynów i poświęceń dla Polski i jej wielkości, z tych względów raczej należy niwelować partykularne aspiracje miejscowych kierowników, niż pracę członków, którzy wstąpili do ich szeregów nie poto, by prowadzić walkę polityczną, a raczej dla wyrobienia się na dzielnych obywateli. Zebranie komitetów, w skład których wchodzi przedstawiciele wspomnianych stowarzyszeń p. w., powinno być terenem, gdzie współpraca wym. dla realizacji idei w. f. i p. w. powinna być powodowana przez przewodniczących komitetów.

Następnie streścił por. Skwarnicki obecny kierunek pracy w. f. i p. w. wojska, wspominając o tworzeniu ośrodków gminnych, w których członkowie stow. p. w. będą ćwiczyć razem w oddziałach ćwiczebnych. Na pierwsze miejsce stawia wojsko wyrobienie przez sprawność fizyczną wartości moralnych i wyszkoleniowych w formie stopni p. w. przedpoborowych, na drugim—sprawność obywatelską i żołnierską rezerwistów.

W dziedzinie metod działania komitetów przewiduje prelegent w pierwszym rzędzie pracę propagandową w kierunku unifikacji pracy stow. p. w. i nastroju społeczeństwa.

Na drugi plan pracy, jako podstawę rozwoju w. f. stawia sprawy inwestycji sportowych, t. j. boisk, sal gimnastycznych, pływalni i przyrządów do uprawiania sportów i gier.

W dziedzinie udzielania subwencji podkreśla konieczność stosowania metody sprawiedliwej pomocy tym, którzy realną pracą na pomoc zasłużyli.

Po poruszeniu sprawy gospodarki kredytami podkreśla prelegent zasadę, iż celem istnienia komitetów powinno być w pierw zdobyć środki wła-

sne na realizację idei w. f. i p. w., a dopiero później czerpać z pomocy Państwa. Na zakończenie referatu prelegent podkreśla konieczność ścisłej współpracy Powiatowych i Miejskich Komitetów z Wojewódzkim.

Po referacie rozwija się dyskusja, w której zabierają głos:

Insp. Szczuciński apeluje do jedności w pracy stowarzyszeń, gdyż jej dotychczas brak, istnieją bowiem ciągle tarcia, których podkładem jest polityka i stosunki partyjne.

Star. Kulikowski radzi wprowadzić przymus w pracy przysposobienia wojsk.

Kpt. Wallich wskazuje na bezcelowość przymusu i stwierdza znikomość antagonizmów w pracach przysposobienia wojsk. Apeluje przytem do Starostów, by intensywniej współpracowali na polu wychowania fiz.

Star. Eustachiewicz wypowiada się przeciw przymusowi. Komitety winny antagonizmy łagodzić, Starostowie zaś poświęcić temu zagadnieniu więcej pracy i czasu. Należy uobywatelić młodzież i kształcić ją nie tylko fizycznie, ale i moralnie.

Kpt. Hajdasz podnosi wciągnięcie po wsiach do współpracy w wychowaniu fiz. i przysp. wojsk. przedewszystkiem nauczycielstwo.

Por. Skwarnicki udziela wyjaśnień w poruszonych sprawach.

Przewodniczący udziela głosu z kolei drugiemu referentowi Doktorowi Klamrzyńskiemu.

D-r Klamrzyński wygłasza referat na temat: „Opieka higieniczno-lekarska nad wychowaniem fizycznym”.

Celem P. W. jest dążenie do takiego wychowania młodzieży i wyrobienia jej zarówno pod względem fiz., jak i moralnym, ażeby wydobyć z przyszłych obywateli jak najwięcej energii społecznej i umiejętnie ją w chwili odpowiedniej wykorzystać. To da się uskutecznić jedynie drogą umiejętnego wych. fiz. Kultura cielesna prócz zbawiennego wpływu na zdrowie rozwija cechy etyczno-społeczne, uwzględnia czynnik estetyczny, wyrabia siłę charakteru i potęguje ogólną energję jednostki; działa więc dodatnio na duszę i ciało, kształcąc człowieka, doprowadzając organizm do najlepszych wyników pod względem stanu zdrowia, odporności, sprawności życiowej, siły i piękna.

Wych. fiz. dla osiągnięcia tych celów posługuje się ruchem—nie tylko przez zastosowanie odpowiednich dla danego wieku, płci i budowy gier i sportów, lecz i przez racjonalnie prowadzoną gimnastykę. Ćwiczenia gimnastyczne stanowią rdzeń istotny wych. fiz., są jej podstawą; to znaczy, że należy początkowo uprawiać gimnastykę, jeżeli się chce dojść do dobrych wyników w sportach i zawodach. Chodzi więc o to, ażeby ćwiczenia gimnastyczne prowadzone były umiejętnie przez ludzi powołanych, ażeby ten lub inny system był zastosowany racjonalnie w stosunku do poszczególnych jednostek zgodnie z zasadą indywidualizacji, albowiem nauka dziś już dość ściśle określiła działanie na organizm—nie tylko na ciało, ale i duszę—różnych form ćwiczeń, co wymaga nadzoru i kontroli lekarza specjalisty. Nad wartością ćwiczeń przeprowadzono już szerokie studia naukowe; wiemy dokładnie, jaki wpływ na organizm ludzki wywierają rozmaite rodzaje ćwiczeń, jakie sporty w większej mierze wpływają na powiększenie serca, a jakie mniej, w jaki sposób zmienia się obraz krwi i ciśnienie podczas pracy mięśniowej, jakie są stosunki korelacyjne pomiędzy tą pracą, a prze-

mianą materji, wagą ciała i znużeniem: istnieją typy mniej lub więcej nerwowo odporne i uwzględnienie tych rzeczy oddać może kolosalne usługi przy selekcji sportowej. Wreszcie badania naukowe nad działaniem ćw. ciel. na ciało i duszę w laboratorjach psycho-fizjologicznych, specjalnie temu poświęconych, wykazały, że ćw. ciel. hartują nie tylko mięśnie ale i charaktery. Znajomość więc odrębnych własności fizycznych, jak również pewnych wad społecznych, których niepozbawiony jest żaden naród, może rozstrzygnąć, jakim w stosunku do potrzeb naszego kraju powinien być system wychowania fizycznego, ażeby usunąć wszystkie cechy ujemne i wyrobic dodatnie, co ma doniosłe znaczenie tak militarne, jak i ekonomiczno-społeczne.

Organizacja opieki lekarskiej nad P. W. i W. F. polega z jednej strony: na konieczności dokonania systematycznych badań morfologicznych i fizjologicznych nad ćwiczącymi się; wyniki tych badań dostarczą cennych danych o rozwoju fiz. i stanie zdrowia, z drugiej strony dzięki tym danym może być w stosunku do ćwiczących się zastosowana zasada indywidualizacji ćw. ciel., polegająca na tem, ażeby wybrać dla każdego rodzaju ćwiczeń najbardziej odpowiadający uzdolnieniom i upodobaniom, wobec czego niezbędnem jest liczyć się z wiekiem, budową ciała oraz najważniejszymi czynnościami naszego ustroju; nieliczenie się z tą zasadą doprowadzić może do skutków wprost przeciwnych od zamierzanych, wywołując niepożądane zmiany w budowie ciała, w funkcji płuc, serca i t. d., jednym słowem, sprawiając organizmowi więcej szkody niż korzyści. Ponieważ przy rozwiązywaniu różnorodnych zagadnień, związanych z tym lub innym rodzajem ćw. ciel., sam instruktor rzeczy tych rozstrzygnąć nie jest w stanie, pomoc lekarska jest tu niezbędna. Z tą drugą więc częścią organizacji opieki lekarskiej wiąże się konieczność jak najściślejszej współpracy lekarza z instruktorem P. W. i W. F. Ażeby jednak móc doradzić, jakie ćwiczenia są odpowiednie dla danego osobnika, lekarz P. W. i W. F. musi posiadać znajomość działania różnych form wysiłku na organizm oraz uzupełnić swą wiedzę wiadomościami praktycznymi i teoretycznymi w metodyce i systematyce ćw. ciel.

Przystępując do metodyki badań nad rozwojem fiz. i stanem zdrowia, zaznaczyć muszę na wstępie, że niepodobniestwem jest nawet w streszczeniu omówić wszystko to, co w tym kierunku jest zrobione, o czem świadczy obszerna literatura, kolosalna ilość dzieł naukowych i czasopism oraz wyteżona praca w instytutach, specjalnie temu poświęconych. Do rzeczy najistotniejszych należy: z jednej strony—określenie stopnia rozwoju fiz. oraz typu budowy ciała, o czem dadzą pojęcie wyniki pomiarów antropometrycznych, z drugiej strony—niezbędnem jest uzupełnić powyższe dane badaniami fizjologicznymi, które dadzą możność stwierdzić zdolność ćwiczących się do wysiłku, ich sprawność i wartość fiz.

Same już pomiary antropometryczne dają zupełnie dokładne pojęcie o rozw. fiz. z warunkiem jednak, że wzięte będą pod uwagę dane najbardziej charakterystyczne, składające się na rozwój fiz.

Otóż na rozwój ten składa się 5 następujących czynników: wzrost, odżywianie, obwód klatki piersiowej, różnica między wdechem i wydechem i budowa. Pozostaje porównać otrzymane cyfry z normami, ażeby mieć pojęcie o rozwoju fiz. danego osobnika. Tablice polskich autorów, a z francuskich tablic—Magnana i Salleta, podają te normy,

t. j. średnie arytmetyczne cyfry najważniejszych cech rozwoju fiz., a więc wzrostu i obwodu klatki piersiowej. Co się zaś tyczy stanu odżywiania, to w/g Pirqueta normalny wskaźnik odżywiania znajduje się między cyframi 94 i 105; cyfry niżej 94 świadczą o niedostatecznym odżyw., cyfry ponad 105 — o nadmiernej tuszy. Dane, potrzebne do określenia tego wskaźnika, są tylko waga i wzrost mięśniowo-siedzeniowy. Najwięcej trudności następcza określenie budowy. Jeżeli nie liczyć niesprawdzonych jeszcze kilku wskaźników budowy, jak Rohrer'a, Brugick'a, antropometr. i innych, to nie posiadamy jeszcze takich cyfr, na zasadzie których można nabyć daną budowę zakwalifikować jako dobrą lub złą. Chcąc oprzeć swoje wnioski o budowie na danych cyfrowych, niezbędnym jest uzupełnić badania i wprowadzić go nich szereg wskaźników. O ile pomiary dają możność ze ścisłością i dokładnością zbierać dane, potrzebne do ustalenia form ludzkich, o tyle wskaźniki dają nam możność — wprawdzie tylko w przybliżeniu — ocenić stan konstytucji cielesnej, uzupełniając w ten sposób pomiary. Do wszystkich tych wskaźników zachodzi potrzeba określenia pojemności życiowej zapomocą spirometru; wskaźników tych jest bardzo dużo, jak Amary, Martye'go i Pirquet'a, Pignet'a i Mayet'a, Ziemsena, Spohla — i dużo innych. Większość z nich określa stosunek pojemności życiowej bądź do wzrostu, bądź do wagi, bądź wszystkie trzy wchodzi w formułę. Aczkolwiek poszukiwania kryteriów dla określenia budowy wciąż jeszcze trwają, to jednak posiadając się niektórymi z wyżej wymienionych wskaźników, można określić, do jakiego typu budowy badanego zaliczyć. Signaud i Mac Auliffe odróżniają 4 typy budowy ciała ludzkiego: typ oddechowy, u którego najlepiej jest rozwinięta klatka piersiowa, jest najbardziej wytrzymały na wszelkiego rodzaju wysiłki, jak również i typ mięśniowy, typ atlety, którego cechuje wybitny i prawidłowy rozwój mięśni oraz harmonia i proporcja kształtów; najmniej nadają się do zawodów typu trawienne o przewadze jamy brzusznej nad klatką piersiową i typ mózgowy o wybitnej przewodzie czaszki nad resztą ciała. Już z tego pobieżnego opisu typów konstytucyjnych widać, jak ważne ma dla instruktora wych. fiz. znaczenie otrzymania tych danych od lekarza, ażeby dla każdego z ćwiczących się wybrać rodzaj ćwiczeń, najbardziej odpowiadający jego wrodzonym uzdolnieniom, jego rozwojowi fiz. i budowie ciała; da mu to również możność dokonywać selekcji jednostek, uzdolnionych do poszczególnych działów sportów. Typom zaś patologicznym, jak astenicznym, ze skazą wisiakową i innym, należyty dobór i dozowanie ćw. ciel. może przynieść wielką korzyść: wzmocnić słabe serce, poprawić oddech, usunąć małopokrwistość, wzmocnić nerwy, jednym słowem — doprowadzić do dobrego stanu zdrowia i normalnego rozwoju fiz.

Mimo to wszystko dane o rozwoju fizycznym i typie budowy są niewystarczające: dając w przybliżeniu określenie stanu ustroju cielesnego, nie zawsze odpowiadają faktycznej zdolności funkcjonalnej jednostki, można jednak śmiało twierdzić, że nie dają one najmniejszego pojęcia o zdolności ćwiczących się do wysiłku, o ich sprawności i wartości fiz. Instruktor nie wie, czy ma i dlaczego jednych oszczędzać, unikając ćwiczeń forsownych, innych zaś, unikających ćw., zmuszać do wykonywania trudniejszych, nie mówiąc już o tem, że nie mógłby dokonywać żadnych nowych prób z osobnikami najbardziej wytrzymałymi i dobrze rozwi-

niętymi fiz. Wobec tego badania fizjologiczne, badania nad czynnościami ustroju są niezbędne. Najważniejszymi czynnościami naszego organizmu jest praca płuc i serca — wprawdzie wszystko w naszym ciele jest ważne, praca jednak wyżej wskazanych organów jest najniezbędniejszą dla naszego istnienia, stan i działalność ich są miarą naszego zdrowia. Muszą więc być one należycie rozwinięte i dobrze funkcjonować, ponieważ jest to jednym z celów wych. fiz., mianowicie, celem zdrowotnym, praca zaś mięśniowa jest tylko środkiem, służącym do osiągnięcia tego celu.

Niestety, zazwyczaj ćwiczenia ciel. prawie wszędzie — to znaczy nie tylko w organizacjach sportowych, ale nawet w szkołach, gdzie jest lekarz, prowadzi instruktor wych. fiz. sam na własną rękę bez żadnego udziału lekarza. Skutki takiego stanu rzeczy są wprost fatalne, zwłaszcza dla organizmów, których rozwój fiz. nie został jeszcze zakończony. Miałem to możność sam stwierdzić na materiale szkolnym w Seminarjum Naucz., to znaczy mniej więcej takim, z jakim będziemy teraz mieli do czynienia.

Mianowicie, badając po raz pierwszy dwa lata temu zdolność serca do wysiłku, zostałem uderzony faktem następującym: największy odsetek wyników dodatnich dał kurs I, gdzie tylko 3% młodzieży okazało się z niedostateczną zdolnością serca do wysiłku; z wiekiem zdolność ta systematycznie pogarsza się i na kursie V stanowiła 2% wszystkich uczniów, t. j. 667. To znaczy, że wstępująca do szkoły młodzież pod względem zdolności serca do wysiłku przedstawia się zupełnie dobrze, po przebyciu zaś 5 lat w szkole wychodzi z niej ze znacznym osłabieniem tej zdolności serca. Nie liczenie się więc z zasadą indywidualizacji ćw. ciel., nieuwzględnianie większej lub mniejszej zdolności serca do wysiłku, zamiast wszechstronnie rozwijać i wzmocnić organizm, osłabiło czynność jednego z najważniejszych organów.

Zasługuje na podkreślenie fakt, że po wprowadzeniu w następnym roku — wprawdzie w grubych zarysach — indywidualizacji ćw. ciel. i systematycznym ich stosowaniu w ciągu całego roku nastąpiła znaczna poprawa: zdolność serca do wysiłku na każdym z 3 starszych kursów była już tylko niedostateczną zaledwie u 6% młodzieży. Spółność mojego postępowania w danym wypadku polegała na ściślejszej współpracy z kierownikiem wych. fiz. i ciągłej opiece nad ćwiczącymi się z jednej strony; z drugiej zaś opiera się na następujących spostrzeżeniach: po pierwsze, że istnieje ścisła współzależność między czynnością serca, a rodzajem ćw. ciel., a powtóre, że pewne zasadnicze grupy ćw. ciel. w przebiegu norm. lekcji gimnastyki tak ujemnie działają na tętno, a więc i na serce młodzieży z osłabioną zdolnością serca do wysiłku, że same zestawienie tych faktów narzuciło mi sposób dalszego postępowania w stosunku do tej grupy uczniów: po porozumieniu się z kierownikiem wych. fiz. zostali oni albo zupełnie zwolnieni od ćwiczeń forsownych były to ćw. wstępne, bieg i walka wręcz, albo też ćwiczenia te zostały zamienione innymi, lżejszymi. Z tego wynika, że indywidualizacja ćw. ciel. w pierwszym rzędzie powinna polegać na konieczności liczenia się z możliwym wysiłkiem serca.

Badania fizjologiczne sprowadzają się do dwóch najważniejszych prób: Flach'a i Martinet'a. Pierwsza z nich jest zdolnością czynnościową dróg oddechowych i polega na określeniu maksymalnej długości dowolnego wstrzymania oddechu. U osob-

ników norm. ta wytrzymałość oddechowa trwa od 40 do 50 sekund. Druga próba — Martinet'a jest reakcją serca na żądany wysiłek mięśniowy; nie tyle odgrywa tu rolę zmiana częstości tętna, ile czas powrotu do normy — normalnie powrót ten następuje w ciągu 3 minut po 20 przysiadaniach gimnastycznych. Stan serca i jego zdolność czynnościową każdy lekarz pozna, ale tu nie chodzi o stwierdzenie tych lub innych wad organicznych lub funkcjonalnych, ile o zdolność do wysiłku danego osobnika. To nas, lekarzy P. W. i W. F., powinno właściwie najbardziej interesować, albowiem znając dokładnie działanie różnych form wysiłku na organizm, możemy zgodnie z zasadą indywidualizacji doradzić, czy dane ćwiczenia są odpowiednie dla danego osobnika, możemy wyniki swych badań zastosować do wymagań rozmaitych działów sportu, nawet w stosunku do osobników słabych, mianowicie — przez umiejętne dozowanie ćwiczeń ciel. przyczynić się do poprawy serca, przynieść wielką korzyść osobnikom, obciążonym rozmaitemi cierpieniami, powiększyć ich sprawność życiową, a więc i wydajność pracy.

Miarą siły, prędkości, energii i zreczności jest wskaźnik wartości fiz. Sargent'a, w którego formułę prócz wzrostu i wagi wchodzi jeszcze wysokość skoku z miejsca.

Wreszcie o wyrobieniu zdolności do walki daje pojęcie wskaźnik sprawności fiz. Biegi, skoki, rzut granatem wymagają napięcia siły, siły woli i znacznego wysiłku cielesnego oraz wytrzymałości na zmęczenie.

Z powyższego widać, że jeżeli instruktor wych. fiz. nie może się obejść bez decyzji lekarza w całym szeregu spraw, dotyczących wych. fiz., jak naprz. w sprawie oceny stopnia wyrobienia serca, czynności oddechowej, budowy ciała, stanu kręgosłupa i t. d., to również i lekarz nie jest w stanie sam bez opinii instruktora odpowiedzieć na dużo pytań, związanych z doniosłym zagadnieniem wych. fiz. Z tego wynika, że ani lekarz, ani instruktor nie powinien działać tu sam na własną rękę. Brak zaznajomienia się z pracą drugiego — skądinąd bardzo sumienną i staranną — sprawi, że żaden nie będzie miał pojęcia o całości kształtu rozwoju danej jednostki, niemożliwym będzie dokonać klasyfikacji ćwiczących się wg stanu zdrowia, rozwoju i sprawności fiz. Tylko ścisła współpraca lekarza z instruktorem da możność wytworzyć sobie te pojęcia i oprzeć swą pracę na podstawach naukowych.

Do obowiązków lekarza P. W. i W. F. prócz tego należy nadzór ogólnohigien. nad ćwiczącymi się. Ponieważ źródłem energii, niezbędnej dla ćw. ciel., są pokarmy i tlen, to oczywiście żywienie młodzieży powinno być racjonalne tak pod względem ilości, jak i jakości, a same ćwiczenia muszą odbywać się, o ile możności, na świeżym powietrzu; kostjum powinien być swobodny; dbanie o czystość ciała i prawidłowy tryb życia stanowią resztę wymagań higien., które lekarz propaguje, wygłaszając od czasu do czasu odpowiednie pogadanki, kładąc szczególny nacisk na alkohol, tytoń i choroby weneryczne.*

* W tym krótkim referacie poruszyłem tylko linie wytyczne, po której należałoby dążyć, nie wyczerpując wielu ciekawych szczegółów, któreby mogły zaciemnić sprawę. Jeszcze na zakończenie swych wywodów podkreślić muszę, że chcąc osiągnąć w tej dziedzi nie widoczne wyiki, należy od razu ująć całość sprawy, wtenczas tylko można spodziewać się, że na tej drodze dojdziemy wkrótce do rezultatów pomyślnych w dziele P. W. i W. F.

Reasumując powyższe:

1. Lekarz bada rozwój fiz., stan zdrowia, zdolność serca do wysiłku i czynność oddechową ćwiczących się.
2. Klasyfikuje ich wg budowy i stanu zdrowia, oraz udziela wskazówek, dotyczących wyboru ćwiczeń, ewent. sportów (selekcja).
3. Przestrzega, ażeby wszelkie ćwiczenia odbywały się zgodnie z wymaganiami nauki; normuje rytm ćwiczeń, przestrzega przed wysiłkiem (nadzór). Kontroluje rozw. fiz. i zdrowie (kontrola).
4. W miarę możności jest obecny na ćwiczeniach, ażeby wspólnie z instruktorem wprowadzać zasadę indywidualizacji ćwiczeń ciel.
5. Dozoruje stan pomieszczeń i urządzeń ćwiczebnych.
6. Czuwa nad prawidłowym stosowaniem się ćwiczących do wymagań higieny oraz dąży do poprawy warunków higienicznych tam, gdzie warunki życiowe będą tego wymagały.
7. Propaguje zasady higieny, zachęca do sprawy kultury cielesnej i organizuje systematyczne wykłady ratownictwa w nagłych wypadkach.
- 8) Udziela pomocy doraźnej w wypadkach nagłych zachorowań oraz organizuje stałą pomoc lekarską.

Star. Kulikowski zwraca się do referenta o wyjaśnienie, czy płęć żeńska może uprawiać te same ćwiczenia co, męska?

Kpt. Hurczyn zapytuje prelegenta, jak może podobać lekarz czynnościom, wskazanym w referacie?

Insp. Skurski wskazuje na brak odpowiednich lokali dla szkół, szczególnie na wsi. Przyniesienie wojsk. powinno objąć wieś. Wychowanie fiz. należy zacząć od szkoły powszechnej.

D-r. Jachimowicz podnosi, że stwierdził podczas poboru dość liczne wady serca, nabyte wskutek nieprawidłowych ćwiczeń, i wskazuje na konieczność współpracy lekarzy szkolnych w wychowaniu fiz. Proponuje urządzenie w Białymstoku odpowiedniego kursu dla lekarzy.

Kpt. Wallich wyjaśnia, że każdy kwalifikowany wychowawca fiz. ma pojęcie o tem, że ćwiczenia mogą być prowadzone tylko do pewnej linii, której przekroczenie może spowodować ruinę zdrowia i że zbyt dużą jest tu pewna nadwrażliwość.

D-r. Seibor wskazuje na złą skutki pilki nożnej, która przez jednostronne czynności wywołuje zapalenie stanu biodrowego. Wychowanie fiz. należy odróżniać od sportu, w szczególności od współzawodnictwa w nim. Prześorsowanie w ćwiczeniach jest szkodliwe.

Por. Skwarnicki wyjaśnia, że w wymienionej sprawie przedsięwzięto już pewne prace, n. p. wychowawcy są odpowiedzialni za przemęczenie w ćwiczeniu. Opieka lekarska jest konieczna przy wychowaniu fiz.

D-r. Klamrziński zaleca inną gimnastykę dla żeńskich oddziałów, inną zaś dla męskich.

Przewodniczący udziela głosu trzeciemu i ostatniemu prelegentowi, prof. Krawczykowi, który wygłasza referat na temat: „Metody wychowania fizycznego”.

Jakkolwiek mówić mam o wychowaniu fizycznym, to jednak o istocie i celach jego mówić będę niewiele, gdyż jest ono obecnie już tak wysoko cenione, że w tem gronie na pewno przeciwnika nie znajde.

Pokrótkę więc tylko wspomnę, że wychowaniem fizycznym nazywamy zespół tych wszystkich środków natury fizyko-chemicznej, fizjologicznej

i psychicznej wreszcie, który zmierza do wykształcenia harmonijnie rozwiniętego organizmu, obdarzonego zdrowiem fizycznym oraz pełnią tak zwanych władz duchowych, czyli, innymi słowy, zmierzamy w wychowaniu fizycznym do ukształtowania zdrowego i silnego człowieka, o charakterze silnym, o woli, nie znającej załamań.

To jest cel ogólny, który przyświeca każdemu wychowawcy fizycznemu, a zależnie od materiału, jaki ma wychowywać, będzie dobry wychowawca fizyczny dobierał odpowiednio z całego zespołu środków, aby cel ten możliwie zupełnie i szybko osiągnąć.

Gdybyśmy jednak cele te chcieli od razu i całkowicie osiągnąć, na pewno nie starczyłoby nam ani siły, ani środków materialnych, zważywszy brak odpowiedniej ilości wykwalifikowanych wychowawców, brak urządzeń sal, boisk, pływalni i t. p. Przeto też zmuszeni jesteśmy z części tych celów zrezygnować narazie, a większy nacisk kłaść na pewne tylko kierunki pracy. W tem szczęśliwym położeniu, że mogą osiągnąć całkowicie cele wychowania fizycznego, znajdują się tylko niektóre szkoły średnie, mają bowiem zarówno dużo, jeżeli nie wszystkie, urządzenia oraz odpowiednich wychowawców fizycznych i wreszcie wydzielony czas, choć niezupełnie w wystarczającej ilości, przeznaczony w programie na wychowanie fizyczne.

Powiatowe Komitety W. F. i P. W. nie będą od razu w tych pomyślnych warunkach pracy. Przyśpijemy do niej i bez wychowawców fizycznych, a praca czeka nas ogromna, jeżeli weźmiemy pod uwagę te liczne rzesze młodzieży, która winna być ćwiczona, która do tych ćwiczeń chętnieby poszła, gdyby warunki ćwiczeń stworzyć.

Te właśnie warunki biorąc pod uwagę, nie będę się starał przekonywać o potrzebie wychowania fizycznego, bo jest to potrzeba znana; nie będę też mówił narazie o tych idealnych warunkach pracy, jakie powinniśmy sobie stworzyć, ale ograniczę się do przedstawienia tych możliwości, jakie już teraz jesteśmy w stanie osiągnąć oraz tych celów w wychowaniu fizycznym, które możemy sobie już teraz zakreślać.

Zacznę od celów.

Ponieważ nie możemy od razu porywać się na całość kształcenia cielesnego, zajmijmy się tylko usprawnieniem cielesnym. Rozumiem to w sposób następujący: racjonalnie postępujące wychowanie fizyczne naprzód dąży do rozwoju cielesnego, a potem dopiero wykształcony organizm stara się możliwie najlepiej usprawnić, bo często spotykamy ludzi silnych i zdrowych, a mimo to niedołągów fizycznych, oraz w przeciwieństwie do nich—ludzi słabych fizycznie, t. zn. bez silnych mięśni, rozróżnionych kości i t. d., ale mimo to sprawnych, t. zn. zręcznych i wytrzymałych. Wychowanie fizyczne takich ludzi nie tworzy; człowiek racjonalnie wychowywany winien być dobrze rozwiniętym, a ponadto usprawnionym tak, aby swe siły fizyczne mógł jak najlepiej, najekonomiczniej użytkować. Rzecz prosta, że te działy, t. zn. rozwój cielesny i sprawność cielesna, dadzą się rozgraniczyć tylko teoretycznie, w praktyce idą one prawie równolegle; jednak inaczej nieco będziemy pracę prowadzili, jeżeli jako cel postawimy sobie rozwój cielesny, a inaczej—jeżeli stoi przed nami zagadnienie sprawności cielesnej. Dlaczego jednak stawiam tu usprawnienie, a nie rozwój cielesny na pierwszym miejscu, choć racjonalniej przecież jest najpierw dążyć do rozwoju cielesnego, a potem rozwinięty organizm usprawniać jak najwyżej. Oto dlatego, że Powiatowe

Komitety zasadniczo będą miały do czynienia z młodzieżą od lat 16 wzwyż. A młodzież w tym wieku już daleko posunięta jest w swym rozwoju. Przynajmniej tak daleko, że wpływ wychowania fizycznego na ćwiczących już znacznie jest osłabiony w porównaniu z tym wpływem, jaki mieć możemy przed okresem dojrzewania. Dlatego to, powiadam, stawiamy sobie, jako cel bezpośredni maximum usprawnienia cielesnego, a rozwój cielesny pośrednią drogą podniesie się także do możliwych granic.

Zależnie od tego celu bezpośredniego musimy ustalić odpowiednie środki, a także odpowiednich ludzi, którzy środki te umiemy zastosować. I oto na czoło naszych potrzeb wysuwa się potrzeba ludzi, potrzeba zarówno zupełnie wykwalifikowanych wychowawców fizycznych, jak również całej rzeszy kierowników ćwiczeń, którzyby pod kontrolą wykwalifikowanych wychowawców z jednej strony, a specjalistów lekarzy z drugiej strony, prowadzili ćwiczenia całych mas młodzieży, która do ćwiczeń tych na pewno gnać się będzie. Dlaczego odróżniam tutaj specjalnie wychowawców fizycznych i kierowników ćwiczeń? Oto dlatego, że zupełnie wykwalifikowanych wychowawców, którzy każdy środek wychowania fizycznego racjonalnie stosują, mamy stosunkowo bardzo mało, natomiast kierowników poszczególnych ćwiczeń, czy to sportów, czy ćwiczeń stosowanych, którzy pod kontrolą pracę swą zupełnie dobrze wykonują, mamy znacznie więcej i wyszkolić ich nie byłoby zbyt trudno. Wychowawcy fizyczni oraz kierownicy ćwiczeń, to jedna grupa ludzi, których do rozpoczęcia pracy konieczne nam trzeba, ale jest jeszcze druga grupa, może niemniej ważna, to mianowicie, organizatorzy i propagatorzy wychowania fizycznego. Byłoby najlepiej, gdyby wychowawca fizyczny był jednocześnie dobrym organizatorem, częściej jednak spotykać się będziemy ze zjawiskiem odwrotnym, a ponieważ łatwiej o wynalezienie dobrego organizatora, aniżeli o wykształcenie dobrego wychowawcy fizycznego, więc wypadnie się liczyć z tem, że będziemy musieli gotowe, zorganizowane grupy oddawać w ręce wychowawców fizycznych. Jeżeli te dwie grupy pracowników na polu wychowania fizycznego będą zorganizowane, to możemy śmiało powiedzieć, że połowa roboty jest zrobiona.

Jednakże teraz pomyśleć wypada o propagandzie wychowania fizycznego, aby chętnych ściągnąć, niechętnych zachęcić do ćwiczeń. Trzeba będzie pomyśleć o przedstawianiu koniecznej potrzeby wychowania fizycznego na posiedzeniach Rad Miejskich, Sejmików powiatowych, zjazdach i zebraniach najrozmaitszych organizacji i stowarzyszeń społecznych, aby jednych zachęcić do ćwiczeń, innych—do ofiar na cele wychowania fizycznego, czy to w postaci kawałka ziemi na boisko, czy lokalu na salę, czy kwoty pieniężnej na przybory i przyrządy.

Wyobrażam sobie, że można byłoby wyzyskać każde większe zebranie, aby krótki 15-minutowy referat o wychowaniu fizycznym wygłosić.

A przecież mamy jeszcze inne wypróbowane środki propagandowe, że wymienię choćby tylko jeden film, zrobiony z życia obozów letnich. Film taki wyświetlany wobec ojców i matek bardziej może zachęcić do obozów letnich niż niejeden pracowicie przygotowywany referat.

Filmów takich lub podobnych mu istnieje sporo i wykorzystać je również możnaby bardzo dobrze.

Istnieje jeszcze i prasa, którą również można by było wykorzystać dla celów propagandy wych. fiz. Zamieszczane od czasu do czasu sprawozdania z działalności komitetów pobudziłyby współzawodnictwo powiatów, czy może miast lub gmin, i rezultaty na pewno nie dały długo na siebie czekać.

Odnosnie zaś ćwiczących, to mamy tutaj wypróbowany środek w zawodach propagandowych. Sławne wiosenne czy jesienne biegi naprzecią, biegi okrężne, pierwsze kroki kolarskie, bokserskie i t. p. więcej przysporzyły adeptów wychowania fizycznego niż najpiękniejsze referaty i najbardziej płomiennie słowa zachęty.

Jeżeli więc odnośnie starszych mamy odczyty, artykuły w prasie, filmy i t. p., to dla ćwiczących najpewniejszym środkiem propagandy jest przeprowadzenie szeroko zakrojonych zawodów bądź to w biegach czy też pływaniu, kolarstwie i t. p. Przy zastosowaniu całego zespołu środków propagandowych na pewno nasze boiska i sale będą zajęte, byleby tylko te sale i boiska były.

Zaraz na początku powiedziałem, że musimy sobie z celów wychowania fizycznego postawić na pierwszym miejscu jeden, mianowicie—sprawność cielesną. Od takiego postawienia sprawy zależy także dobór i uszeregowanie dalszych poczynań. Gdybyśmy bowiem na pierwszym miejscu postawili rozwój cielesny, to wtedy na pierwszy plan wysunęłyby się w ogromnej ilości sale gimnastyczne, gdyż gimnastyka jest podstawą rozwoju. Jeżeli natomiast stawiamy na pierwszym planie sprawność, to wtedy ważniejszemi są dla nas boiska. Nie znaczy to bynajmniej, że sale są dla nas zupełnie zbędne, przeciwnie racjonalne wychowanie fizyczne nie może się bez sal obyć, są one konieczne, zwłaszcza na zimowy okres pracy, jednak powtarzam na pierwszy plan wysuwa się kwestja dostatecznej ilości boisk.

Jednakże zagadnienie boiskowe nie tak łatwo będzie można rozwiązać, gdyż wymaga ono dużych zasobów materialnych w postaci ziemi i pieniędzy. Dlatego też już dzisiaj musimy sobie wytyczyć plan budowy boisk, aby możliwie najgęstszą ich siecią pokryć teren naszej pracy. Musimy już dzisiaj oznaczyć dokładnie miejscowości, gdzie boiska te muszą powstać, i w miejscowościach tych starać się o odpowiednie tereny, czy to u zarządów gmin, czy też władz państwowych. Musimy dzisiaj już mieć gotowe plany robót i roboty te w miarę uzyskiwania funduszy wykonywać. A zwrócić przy tej okazji uwagę, że przecież duża część robót wykonać możemy siłami samych ćwiczących, których organizacje na pewno dostarczą.

Najaktualniejszą dziś może kwestją jest dobór odpowiednich terenów, bo niekażdy teren na boisko się nadaje, ale też przecież w każdym środowisku znajdzie się specjalista, który teren dobierze, w razie zaś braku takiego, komitet wojewódzki chętnie delegowałby zapewne kogoś ze swego składu. Ja rzucę tylko ogólną wskazówkę: niech teren będzie wysoki i suchy, a możliwie ocieniony, to już boisko na nim się zrobi.

Drugą konieczną potrzebą są pływalnie, zwłaszcza na terenie tej części województwa, gdzie wód naturalnych niema. Kilka już lat pracując z młodzieżą, pochodzącą z różnych terenów, widzę zastraszająco duży procent nie umiejących pływać, a że w szkole nie miałem dotychczas możności uczyć pływania, więc wiem, ile nakładu sił trzeba, aby dorywczo na jedno, a najwyżej parodniowych wycieczkach dawać początki pływania. Dużą pomocą są tutaj obozy letnie, gdzie znaczny odsetek młodzie-

ży uczy się pływać, ale bardzo nam jeszcze daleko do tego ideału, aby każdy obywatel umiał pływać. Przeto też pływalnie stawiam, jako rzecz pierwszorzędnej wagi, a choć nieprędko pewnie zdobędziemy się na pływalnie kryte, gdzieby nauka mogła się odbywać nawet w ciągu zimy, to przynajmniej letnie pływalnie winniśmy budować jak najspieszniej tam wszędzie, gdzie najmniejsza tego możliwość istnieje. Teraz dopiero przychodzi kolej na sale. Rzecz prosta, że są one tak samo niezbędne, jak boiska i pływalnie, i najlepiej byłoby, gdybyśmy mogli równocześnie wybudować, ponieważ zaś jest to prawie wszędzie narazie przynajmniej niemożliwym, dlatego więc wyznaczylbym taką kolejność: boiska, pływalnie, a następnie sale.

Sal są nam konieczne wszędzie tam, gdzie chcemy prowadzić racjonalnie wychowanie fizyczne. Albowiem przerwa po zejściu z boiska jesteniamy do wiosny jest zbyt długa i nieomal musielibyśmy pracę naszą rozpoczynać na nowo wiosną na boisku.

Sala zaś umożliwi nam prowadzenie gimnastyki i zaprawy lekkoatlet., oraz sportów takich, jak szermierka i boks, a nadto gier ruchowych—ten zaś zespół środków nietylko nie pozwala nam utrzymać uzyskaną latem sprawność cielesną, ale nawet i podniesie ją znacznie. Dlatego to bez sali niemożliwą rzeczą byłoby prowadzenie racjonalnego wychowania fizycznego.

Rzecz prosta, że nie możemy od razu porywać się na salę pierwszorzędnej jakości, wyposażoną we wszelkie przyrządy i przybory. Niech to będzie tylko sucha, czysta, widna i dobrze przewietrzana sala, to choćby bez żadnych przyrządów odda nam ogromne usługi zimą, a ręczę, że członkowie stowarzyszeń na pewno własnym kosztem wyposażą ją, aby tylko mieli gdzie się zebrać i przećwiczyć.

Ostatnią wreszcie rzeczą z tego działu to są przyrządy i przybory. O ile pierwsze trzy t. zn. boiska, pływalnie i sale wymagają większego nakładu pieniężnego, o tyle ten dział można stosunkowo łatwo zdobyć, bo dużo przyrządów i przyborów jest możliwym zrobić w miejscowych wytwórniach, inne za niezbyt wysokie sumy nabyć w składnicach. A są to rzeczy pierwszorzędnej wagi, bo trudno sobie wyobrazić instruktora w. f., któryby nie miał do dyspozycji najprostszyc stojaków do skoków, choć paru pilek, najkonieczniejszego sprzętu lekkoatletycznego, a przecież takie wyekwipowanie załatwić można kwotą 250 zł., co w budżecie Pow. czy też Miejskich Komitetów łatwo się pomieści. A muszę zaznaczyć mimochodem, że te najprymitywniejsze przybory są przecież ogromnem ułatwieniem pracy dla instruktora i dostarczając ich, łatwiej pozyskać będziemy mogli tych ludzi do pracy, bez których przecież z miejsca nie ruszymy.

Przystąpię wreszcie do kwestji niezmiernie doniosłej, mianowicie, kwestji kierowników ćwiczeń czy też wychowawców fizycznych. Przyśpiemy bowiem, że sprężyscie działający komitet rozreklamował szeroko wychowanie fizyczne, pozyskał tysiące chętnych do ćwiczeń, wybudował odpowiednią liczbę boisk, sal, pływalni i t. p. Czy uczynił już wszystko? Bynajmniej. Powiedziałbym nawet, że nie uczynił rzeczy najważniejszej, jeżeli nie zapewnił odpowiednich kierowników ćwiczeń. Jeżeli bowiem wpuścilibyśmy młodzież na boisko bez odpowiedniego dozoru, to kto wie, czy zamiast przysięgi, nie poniosłaby ona szkody, jak dosadnie przekonywują nas o tem dane, przedstawione przez p. Dr. Klamrzyńskiego. Dobór więc odpowiednich kierowników ćwiczeń musi być bardzo poważną troską komitetów.

Tych kierowników ćwiczeń podzieliłbym na dwie grupy: I. kwalifikowanych, to znaczy takich, którzy, korzystając ze wskazówek lekarzy, badających ćwiczących, będą poza tem mogli zupełnie samodzielnie przeprowadzić cały ogromny plan wychowania fizycznego; II. do drugiej zaś grupy zaliczyłbym tych wszystkich, którzy mogą przeprowadzać poszczególne działy pracy, jednakże według planu, opracowanego przez pierwszych i pod ich kontrolą.

Do pierwszej grupy zaliczyłbym tych oficerów i nauczycieli, którzy mają co najmniej roczny kurs wych. fiz., zaś do drugiej grupy—tych wszystkich nauczycieli, oficerów i podoficerów, którzy mają krótkie kursy wych. fiz., a odznaczają się umiejętnością prowadzenia specjalnie jakiegoś działu wych. fiz.

Radziłbym całkowitą odpowiedzialnością za stan wychowania fizycznego na danym terenie obarczać ludzi I grupy, natomiast ludzi grupy II czyniąc odpowiedzialnymi, a więc niejako zależnymi od grupy I.

Niestety, dziś jeszcze bardzo niewielu będziemy liczyli pracowników w grupie I. A i ci, którzy szczęśliwie na naszym terenie osiedli, częstokroć mają już kursy dawniejsze, a bardzo często będąc pozbawionymi możliwości kształcenia się, zaśniedzieli nieco w swych metodach. Dla nich niezbędną rzeczą byłoby zjeżdżanie się od czasu do czasu, aby nawzajem zdać sobie sprawę ze swych poczynąń, zobaczyć, jakimi sposobami pracują ci, którzy mają lepsze w swej pracy wyniki; odnowić swe wiadomości i ze świętym zasobem ich zabrać się na nowo do pracy. Takie wspólne konferencje dają rzeczywiście ogromnie dużo. Wzmianka zaś o nich winna być skierowaną właściwie pod adresem wojewódzkiego komitetu, który, nie wątpię, że zechce je przeprowadzić, byleby komitety powiatowe postarały się ludzi, rozsianych w terenie, zgromadzić na swych listach.

Trudniejszym zagadnieniem jest sprawa kształcenia tych pracowników grupy drugiej. Tych, niestety, nikt nam nie wyszkoli. O ile bowiem pracownicy pierwszej grupy są szkoleni bądź to przez cent. wojsk. szkołę gimn. i sport., bądź przez studia uniwersyteckie czy państwowy instytut w. f. — o tyle pracowników drugiej grupy musimy sobie sami wyszkolić. I to musimy z dwu względów: po pierwsze, że potrzebujemy ich ogromną ilość, gdyż wyobrażam sobie, że taki pracownik konieczny jest w każdej najdrobniejszej miejscowości, a czem miejscowość większa pod względem ilości mieszkańców, tem pracowników tych więcej potrzeba; powtóre zaś, że najlepiej byłoby, gdybyśmy mogli przeszkolić po jednym chłopcu z każdej wioski, a po przeszkoleniu odesłać go do niej zpowrotem. Dotychczasowe kursy letnie i zimowe instruktorskie w. f. częściowo zadośćuczyniły temu wymaganiu, jednakże ilość przeszkolonych na nich młodzieńców wiejskich—to kropla w morzu naszego zapotrzebowania. Prawda, że kursy takie mało były obsyłane i nieraz musieli oficerowie P. W. namawiać i usilnie zabiegać o to, aby kursy takie odsyłać, jednak musimy się liczyć z tem, że były to kursy organizowane w niedogodnej porze roku albo też daleko, co także nieraz odstraszało chłopców wiejskich.

Ja osobiście niemam, że kursy takie mogłyby być organizowane przy każdym prawie powiatowym i miejskim Komitecie w. f. i p. w., a przy tego rodzaju pracy w przeciągu roku mielibyśmy na pewno w każdej nieledwie wsi, w każdym miasteczku, jeżeli nie kierownika ćwiczeń, to przynajmniej organizatora gier drużynowych, to przynaj-

mniej jednostkę, umiejącą wykonać plan, określony przez powiatowego czy może gminnego instruktora w. f.

Reasumując powyższe, zdaje mi się, że powiatowe i miejskie komitety w. f. i p. w. winny niezwłocznie rozpocząć pracę w następujących kierunkach:

1) Propaganda wychowania fizycznego przez odczyty, referaty, wyświetlanie odpowiednich filmów, prasę, a wreszcie zawody propagandowe.

2) Tworzenie warsztatów pracy przez zakładanie boisk, budowę pływalni i sal, oraz wyposażenie w odpowiednie przyrządy i przybory instruktorów w. f.

3) Dobranie odpowiedniego grona ludzi, którzyby wspólnie z gronem lekarzy opracowali plan wychowania fizycznego i dopilnowali jego wykonania na danym terenie.

4) Otwieranie przy pomocy dobrego grona instruktorskiego jak najprędzej kursów ćwiczących kierowników dla każdej miejscowości swego powiatu.

Leżą przed nami zimowe miesiące pracy, która, moim zdaniem, winna iść w tych właśnie czterech kierunkach, a przy odpowiednim rozmachu na pewno wiosną zastanie tysiące młodzieży wiejskiej na zielonej darni nowopowstałych boisk, zarozi się od ćwiczących, a co zatem idzie, czasy, których znamieniem będzie wyścig pracy—nie zastaną nas nieprzygotowanymi do znużonej, choć bezkrwawej walki o byt, już nie jednostek, ale całego narodu.

Insp. Szczuciński wskazuje na konieczność stworzenia wychowawców kwalifikowanych. W tym celu należy urządzić kursy przy Pow. Komitetach w. f. i p. w. dla nauczycieli podczas wakacji; nauczycie i zwolnić na ten czas od ćwiczeń wojskowych. Nauczyciele po odbyciu kursów winni iść między masy ludu, by je przysposobić wojskowo i uświadomić ideowo w państwowo twórczych kierunkach.

Kpt. Wallich stwierdza, że nauczyciele mieli możliwość odbycia kursów wychowania fiz., gdyż Państw. Urząd Wychowania Fiz. urządził takie kursy. Ulgi dla chcących wziąć udział w kursach są przewidziane. Kursy przy Pow. Komitetach w. f. i p. w. są możliwe do urządzenia szczególnie w rejonach pułków, które dostarczają środków dla kursantów w postaci kwater i utrzymania. Wskazuje przytem na niemożliwość rozgraniczenia wychowania fiz. od przysposobienia wojsk.

Por. Skwarnicki wyjaśnia, że każdy oficer i podoficer musi być wyszkolony pod względem wychowania fiz. i przysposobienia wojsk. i w tym kierunku władze wojskowe poczyniły już pewne zarządzenia.

Przewodniczący stwierdza wyczerpanie programu przez prelegentów i dyskutantów i w gorących słowach dziękuje zebranyemu w imieniu Rządu za liczny udział w zebraniu, apelując do zebranych, by w dalszym ciągu pracowali wydatnie na polu wychowania fiz. i przysposobienia wojsk. gdyż praca ta winna w wynikach przynieść nie małą korzyść dla narodu, wzmacniając go pod względem fizycznym i moralnym.

SPROSTOWANIE:

W Dzienniku Urzędowym Województwa Białostockiego № 9:

1) na str. 7 drugi wiersz od dołu należy wykreślić „i wojewódzkich“ a wstawić na str. 8 drugi wiersz od góry po wyrazie drogach „wojewódzkich“;

2) na str. 20 pkt 23 po „Sochera“ ma być „Jablonki“

3) na str. 25 pkt 186, wiersz 23-ci od dołu ma być „VII“ zamiast „VIII“ i „1927 r.“ zamiast „1947 r.“